

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

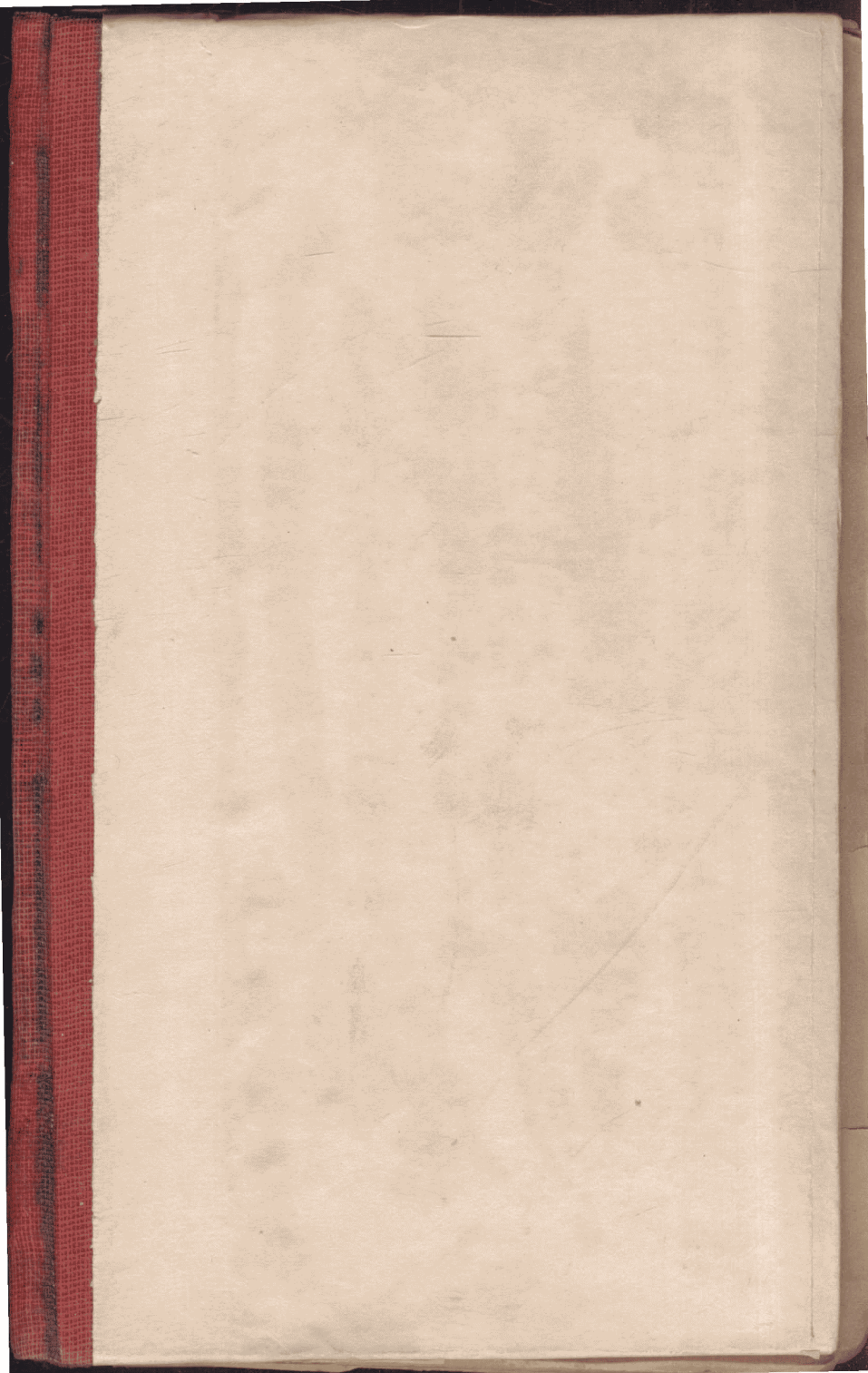
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

॥ भामिनी विलास ॥

मुणसहित गुजराती भाषांतर.

द्वारका पुस्तक प्रसारक मंडलीએ

છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્યો.

મુંબઈ.

“ગુજરાત પ્રીટીંગ” પ્રેસમાં છાપ્યો.

સંવત ૧૯૪૩

ઈસ્વીસન ૧૮૮૭.

કિંમત આઠ આના.

આ પુસ્તક છપાવવાનો હક (સને ૧૮૬૭ ના ૨૫ મા

આક્ટ પ્રમાણે નોંધાવ્યો છે.)

અર્પણ પત્રિકા.

રાજેશ્રી બાકરલાલ અમરજી

મજમુદાર એજન્ટ (દ્વારકા)

સાહેબ આપના તરફથી આ મંડળીને શરૂઆત માં યોગ્ય ઉત્તેજન મળેલ છે. એટલું જ નહીં પણ આ ગ્રંથ છપાવિ પ્રસિદ્ધ કરવામાં આપે તન મન અને ધનથી મદદ કરી છે તેથી આ ગ્રંથ આપને અર્પણ કરીએ છીએ અને અમને આશા છે કે આપ સ્વીકારશે.

દ્વારકા પુસ્તક પ્રસારક મંડળી.

॥ भामिनीविलास : ॥

भूणसहित गुजराती भाषांतर.

दिगन्ते श्रूयन्ते मदमलिनगण्डाः करटिनः क-
रिण्यः कारुण्यास्पदमसमशीलाः खलु मृगाः ॥
इदानीं लोकेऽस्मिन्ननुपमशिखानां पुनरयं नखानां
पाण्डित्यं प्रकटयतु कस्मिन्मृगपतिः ॥१॥

અર્થ—મોટા મદોન્મત્ત હાથીઓ દિશાના છેડામાં છે, હા-
થણીઓ ધ્યાનું પાત્ર છે અને મૃગ કાંઈ બેશબરીઓ કહેવાય
નહી. ત્યારે હવે તીક્ષ્ણ ધારવાળા નખોનું પરાક્રમ સિંહે કાના
પર બબલી દેખાડવું. ૧

પુરા સરસિ માનસે વિકચસારસાલિસ્વલત્પરા-
ગસુરભીરુતે પયસિ यस્ય યાતં વયઃ ॥ સ પલ્લવ
જલેઽધુના મિલદનેકભેકાકુલે મરાલકુલનાયકઃ
કથય રે કથં વર્તતામ્ ॥૨॥

અર્થ—ખીલેલા કમળોતી પંક્તિના પરાગથી સુગંધી થએલા
માનસ સરોવરમાં જણે પ્રથમ અવસ્થા કાઢી તે રાજહંસ, અનેક
દેડકાથી ભરપુર ખાઓચીઆના પાણીમાં ડૂબી રીતે વરતી શકે? ૨

તૃષ્ણાલોલવિલોચને કલયતિ પ્રાચીં ચકોરીગणे
मौनं मुंचति किंच कैरवकुले कामे धनुर्धुन्वति ॥
माने मानवतीजनस्य सपदि प्रस्थातुकामेऽधु-

૨

ના ધાતઃ કિંનુ વિધૌ વિધાતુમુક્તિ

હમ્બરઃ ॥૩॥

અર્થ—તૃણાથી ચપળ નેત્રવાળી ચંદ્રારી પૂર્વ દિશા સામુ જુવેછે, કમળો ખીલે છે, કામદેવ પોતાનું ધનુષ સજ કરેછે અને માનવતી સ્ત્રીનું માન જવાની તથ્યારીમાં છે, એવામાં હે દૈવ તને આ વરસાદનો આડંબર કરવો શું યોગ્ય છે? ૩

અયિ દલદરવિન્દ સ્યન્દમાનં મરન્દં તવ કિમપિ
લિહન્તો મઞ્જુ ગુઞ્જન્તુ મૃંગાઃ ॥ વિન્નિ-
ક્ષસ્તાવકીનં વિવૃણ્વન્ પરિમલમયમન્યો
ગન્ધવાહઃ ॥૪॥

અર્થ—અરે ખીલતાં કમળ, તારા સ્રવતા મકરંદ (પુષ્પરસ) ની જરા લેજત લેતા ભમરા કાંઈ થોડો ગુંજરવ પુશીથી કરે છે? પણ દરેક દિશામાં તારા સુગંધને ફેલાવનાર નિષ્કારણ બાંધવ તો પવન છે. ૪

સમુપાગતવતિ દૈવાદવહેલાં કુટજ મધુકરે
માઙ્ગાઃ ॥ મકરન્દતુન્દિલાનામરવિન્દાનામયં મહા-
માન્યઃ ॥૫॥

અર્થ—હે કુટજના વૃક્ષ, દૈવયોગથી તારી પાસે આવેલા ભમરાનું તું અપમાન નહીં કર. કારણ કે મકરંદથી ભરેલા કમલનો આ (ભમરો) મોટો માનીતો છે. ૫

તાવત્કોકિલ વિરસાન્યાપય દિવસા

૩

**નિવસન્ ॥ યાવન્મિલદલિમાલઃ કોઽપિ રસાલઃ
સમુલ્લસતિ ॥૬॥**

અર્થ-હે ઢાયલ, ત્યાં સુધી તું ઢાઘ જંગલમાં રસ વગરના
દહાડા કાઢ, કે જ્યાં સુધી ભરપૂર ઢાઈ આંખો પોતા-
ની મંજરીથી ખીંચે નથી. ૬

**કમલિની મલિનીકરોષિ ચેતઃ કિમિતિ વકૈરવ
હેલિતાઽનભિજ્ઞૈઃ ॥ પરિણતપ્તકરન્દમાર્મિકાસ્તે જ-
ગતિ ભવન્તુ ચિરાયુષો મિલિન્દાઃ ॥૭॥**

અર્થ-હે કમલિની, તારા ગુણોથી અજાણુ ખગલાએ તારો
તિરસ્કાર કર્યો છે એટલા ઉપરથી દિલગીર થવાનું નથી; કારણ
કે તારા પાકા રસના સ્વાદને જાણનારા ભરપૂરના હજુ ચિરજી-
વ છે. ૭

**નિતરાં નીચોઽસ્મીતિ ત્વં સ્વેદં કૂપ મા કદાપિ
કથાઃ ॥ અત્યન્તં સરસહૃદયો યતઃ પરેષાં ગુણ-
ગૃહીતાસિ ॥૮॥**

અર્થ-હે કુવા, હું ધણે નીચો છું એવો ખેદ તારે કદી પણ
કરવો નહીં. કારણ કે તું અત્યંત રસ (પાણી) સહિત ઋદ્ય-
વાળો અને ખીજના ગુણો (રાંઢવાં) નો ગ્રહણ કરનાર છે. ૮

**યેનામન્દમરન્દે દલદરવિન્દે દિનાન્યનાયિષત ॥
કુટ્જે સ્વલુ તેનેહા તેને હા મધુકરેણ કથમ્ ॥૯॥**

અર્થ-ધણે રસથી ભરપૂર ખીંચેલા કમળમાં જણે દહાડા કા-

૪

હયા છે, તે ભરના, અપસોસ છે કે આ કુટબના આડમાં ઈ-
અછા કેમ થઈ. ૯

અયિ મલયજ મહિમાડ્યં કસ્ય ગિરામસ્તુ વિષય-
સ્તે ॥ ઉદ્ધિરતો યદ્ગરલં ફણિનઃ પુષ્ણાસિ પરિમ-
લોદ્ધારૈઃ ॥૧૦॥

અર્થ-હે મલયાગર, આ તારો મહિમા કેનાથી વર્ણવી શ-
કાય ? કારણ કે ઊંચી સર્પોને પણ તું તારા મુગંધથી પોષણ
કરે છે. ૧૦

પાટીર તવ પટીયાન્કઃ પરિપાટીમિમામુરી
કર્તુમ્ ॥ યત્પિંષતામપિ નૃણાં પિષ્ટોઽપિ તનોષિ
પરિમલૈઃ પુષ્ટિમ્ ॥૧૧॥

અર્થ-હે ચંદન, આ તારી રીત ધારણ કરવાને કાણ હિમ્મ-
ત ધરાવી શકે છે ? કારણ કે તને પીસનારા માણસને પણ તારા
મુગંધથી તું પુષ્ટિ આપે છે. ૧૧

નીરક્ષીરવિવેકે હંસાલસ્યં ત્વમેવ તનુષે ચેત્ ॥
વિશ્વસ્મિન્નધુનાન્યઃ કુલવ્રતં પાલયિષ્યતિ કઃ ॥૧૨॥

અર્થ-હે હંસ, દુધ અને પાણી ભેદ કરવામાં તું જ બે આ-
ળસ કરીશ તો આ જગતમાં હાલ ખીબે કાણ પોતાના કુળનું
વ્રત પાળશે ? ૧૨

ઉપરિ કરવાલધારાકારાઃ કૂરા ભુજંગમપુંગવાઃ ॥
અન્તઃ સાક્ષાદ્રાક્ષાદીક્ષાગુરવો જયન્તિ કેઽપિ
જનાઃ ॥ ૧૩ ॥

૫

અર્થ-ઉપરથી તો તરવારની ધાર સમાન, ફૂર સફ સરખા અને અંદરથી તો સાક્ષાત્ દ્રાક્ષા (ધ્રાખ) ને દીક્ષા દેવામાં ગુરૂ સરખા પણ કેટલાએક માણસો વરતે છે. ૧૩

स्वच्छन्दं दलदरविन्द ते मरन्दं विन्दन्तो विद
धतु गुञ्जितं मिलिन्दाः ॥ आमोदानथ हरिदन्तराणि
नेतुं नैवान्यो जगति समीरणात्प्रवीणः ॥૧૪॥

અર્થ-હે ખીલતા કમળ, તારા મકરંદને બાણનારા ભમરા, મરજીમાં આવે તેમ ગુંજારવ બલે કરે, પણ તારા મુગંધને ચોમે-ર દિશામાં પહોંચ્યાડનાર પવન વિના ખીજે કોઈ પ્રવીણ નથી. ૧૪

याते मय्यचिरान्निदाघमिहिरज्वालाशतैः शुष्क-
तां गन्ता कं प्रति पान्थसन्ततिरसौ सन्तापमाला
कुला ॥ एवं यस्य निरन्तराधिपटलैर्नित्यं वपुः
क्षीयते धन्यं जीवनमस्य मार्गसरसो धिग्वारिधि-
नां जनुः ॥૧૫॥

અર્થ-હું જ્યારે ઉનાળાના સૂર્યના સખત કિરણોથી સુકાઈ જમશ, ત્યારે તરસથી અકળાએલા મુસાફરે ક્યાં જશે ? એવી રીતે નિરંતર ચિંતાથી જનુ શરીર ક્ષીણ થાય છે, એવા રસ્તા ઉપરના તળાવનું જીવતર ધન્ય છે, અને સમુદ્રના જન્મને ધિક્કાર છે. ૧૫

आपेदिरेऽम्बरपथं परितः पतंगा भृंगा रसालमु-
कुलानि समाश्रयन्ते ॥ संकोचमश्नति सरस्त्वयि
दीनदीने मीनो नु हन्त कतमां गतिमभ्युपैतु॥૧૬॥

૬

અર્થ-હે તળાવ, તું જ્યારે સુકાઈ જવા લાગેછે, ત્યારે પક્ષી
ઓ ચોમેર આકાશમાં ઉડી ગયાં અને ભરતો આંખાના મો-
રનો આશ્રય લેવા લાગ્યા, પણ ગરીબ ખીચારા માછલાંની શી-
વલે થશે? ૧૬

મધુપ ઇવ મારુતેઽસ્મિન્ મા સૌરમલોભમમ્બુ
જિનિ મંસ્થાઃ॥ લોકાનામેવ મુદે મહિતોઽપ્યાત્માઽ-
મુનાર્થિતાં નીતઃ ॥૧૭॥

અર્થ-હે કમળ, ભરતોની માફક આ પવનમાં પણ તું સુ-
ગંધનો લોભ ન માન, કારણ કે આ પવન જે તારી પાસે સુગંધ
લેવા આવે છે તે તો ફક્ત લોભના આનંદને માટેજ પોતાના
પૂજ્ય આત્માને પ્રાર્થનાનો પાત્ર કરે છે. ૧૭

ગુઞ્જતિ મઝ્જુ મિલિન્દે મા માલતિ મૌનમુપ-
યાસીઃ ॥ શિરસા વદાન્યગુરવઃ સાદરમેનં વહન્તિ
સુરતરવઃ ॥૧૮॥

અર્થ-હે માલતિ, મધુર ગુંબર કરનારા ભરતને જોઈ તું
મૌન ધારણ ન કર. કારણકે ઉદાર દિલના દેવ વૃક્ષો પણ આ
ભરતને માથા ઉપર ચડાવે છે. ૧૮

યૈસ્ત્વં ગુણગણવાનપિ સતાં દ્વિજિદ્વૈરસેવ્યતાં ની-
તઃ ॥ તાનપિ વહસિ પટીરજ કિં કથયામસ્ત્વદીય
મૌન્નત્યમ્ ॥૧૯॥

અર્થ-હે ચંદન, તું અનેક ગુણ સંપન્ન છતાં જ સર્પોના સ-
હવાસથી સત્યુરૂષોને ન સેવવા લાયક થઈ પડ્યો છે તે સર્પોને

૭

તું ધારણ કરે છે ત્યારે હવે તારી મોટાઇની અમે શી પ્રશંસા કરીએ. ૧૯

ગાહિતમર્ચિલં ગહનં પરિતો દૃષ્ટાંશ્ચ વિટપિનઃ સર્વે ॥
સહકાર ન પ્રપેદે મધુપેન ભવત્સમં જગતિ ॥ ૨૦ ॥

અર્થ—એ આંખા આ ભમરા આખા વનમાં ફરી વળ્યો, અને સર્વ વૃક્ષોને પુછી, યુક્યો પણ તારા સમાન કાંઈ મધ્યું નહીં. ૨૦

અપનીતપરિમલાન્તરકથે પદં ન્યસ્ય દેવતરુકુ-
સુમે ॥ પુષ્પાન્તરેઽપિ ગન્તું વાઙ્છસિ ચેદ્ધમરધ-
ન્યોઽસિ ॥ ૨૧ ॥

અર્થ—હે ભમરા, જેના સુગંધથી બીજા પુષ્પો ઢંકાઈ બચે છે, એવા કદપવૃક્ષના ફુલમાં પગલું મુકી બીજા ફુલની અંદર બેવાનું તું મન કરે છે તો તેને ધન્ય છે. ૨૧

તટિનિ ચિરાય વિચારય વિન્ધ્યભુવસ્તવ પવિ-
ત્રાયાઃ ॥ શુષ્યન્ત્યા અપિ યુક્તં કિં સ્વલુ રથ્યોદ-
કાદાનમ્ ॥ ૨૨ ॥

અર્થ—હે નદિ, તું વિચારી જો કે તું વિન્ધ્ય પર્વતમાં જન્મેલી પવિત્ર છે ત્યારે સુકાઈ જતાં સુધી પણ તને કાંઈ પોળતું પાણી લેવું ધટારત છે. ૨૨

પત્રફલપુષ્પલક્ષ્મ્યા કદાપ્યદૃષ્ટં વૃતં ચ સ્વલુશૂકૈઃ
॥ ઉપસર્પેમ ભવન્તં બર્બર વદ કસ્ય લોભેના ॥ ૨૩ ॥

અર્થ—હે બાવળ, ફળ અને ફુલની શોભા તારી કદી જોવામાં

૮

આવી નથી તેમ કાંટાથી ભરપૂર છે ત્યારે તારા કયા ગુણના
દોષથી તારી પાસે અમો આવીએ ? એ કહે. ૨૩

**एकस्त्वं गहनेऽस्मिन् कोकिल न कलं कदाचि-
दपि कुर्याः ॥ साजात्यशंकयाऽमी न त्वां निघ्नन्ति
निर्दयाः काकाः ॥२४॥**

અર્થ-હે કોયલ, તારે કદી પણ આ વનમાં સુંદર ટઉડા ક-
રવો નહીં એમ કરવાથી આ નિર્દય કાગડા પોતા સમાન ગણી
તને નહીં મારે. ૨૪

**तरुकुलसुषमापहरां जनयन्तीं जगति जीवजा-
तार्तिम् ॥ केन गुणेन भवानीतात हिमानीमिमां
वहसि ॥२५॥**

અર્થ-હે હિમાલય, ઝાડના સમૂહની શોભા ટાળનાર અને
સમગ્ર જીવને ઉદ્દેગ પમાડનાર આ ખરડના ઢગલાને કયો ગુણ
એઈ તું ધારણ કરેછે. ૨૫

**कलभ तवान्तिकमागतमलिमेनं मा कदाप्यव-
ज्ञासीः ॥ अपि दानसुन्दराणां द्विपधुर्याणामयं
शिरोधार्यः ॥२६॥**

અર્થ-હે હાથીના ખાળક, તારી પાસે આવેલા આ ભમરાને
કોઈ દિવસ અપમાન નહીં કરીશ. કારણ કે આ ભમરો મોટા
મદોન્મત્ત હાથીઓના મસ્તક ઉપર બેસનારો છે. ૨૬

**अमरतरुकुसुमसौरभसेवनसम्पूर्णसकलकामस्य॥
पुष्पान्तरसेवेयं भ्रमरस्य विडम्बना महती ॥२७॥**

૯

અર્થ—કલ્પવૃક્ષના સુગંધી ફુલ સેવનારા ભમરાને આ ખીજ ફુલનું સેવન કરવું એ મોટી વિદ્યમના છે. ૨૭

**પૃષ્ઠાઃ સ્વલુ પરપુષ્પાઃપરિતો દૃષ્ટાશ્ચ વિટપિનઃસર્વે
માકન્દ ન પ્રપેદે મથુપેમ તવોષ્મા જગતિ ॥૨૮॥**

અર્થ—હે આંખા, કાચકોને પુછ્યું અને સર્વે ગ્રાહ પણ બેયાં પણ તારા સરખું દાઢ ભમરાની નજરે ન ચડ્યું. ૨૮

**તોયૈરલ્પૈરપિ કરુણયા भीमभानौ निदाघे मा-
लाकार व्यरचि भवता या तरोरस्य पुष्टिः॥ सा किं
शक्या जनयितुमिह प्रावृषेण्येन वारां धारासारा-
नपि विकिरता विश्वतो वारिदेन ॥૨૯॥**

અર્થ—હે માળી, તેં જે ઉનાળાના વખતમાં થોડા ખાણીથી આ ગ્રાહને પુષ્ટિ આપી તે પુષ્ટિ ધણી ધારા વરસાવનાર આ થો-
માસાનાં વરસાદથી શું બની શકવાની? ૨૯

**आरामाधिपतिर्विवेकविकलो नूनं रसा नीरसा
वात्याभिः परुषीकृता दश दिशश्चण्डातपो दुःस-
हः ॥ एवं धन्वनि चम्पकस्य सकले संहारहेता
वपि त्वं सिञ्चन्नमृतेन तोयद कुतोऽप्याविष्कृतो
वेधसा ॥૩०॥**

અર્થ—આગનો રખવાળ માળી વિવેક વિનાનો છે, પૃથ્વી રસ રહિત થઈ ગઈ છે, ચોમેર કડોર પવન વાય છે અને તડકા પણ સખત પડે છે. એવી રીતે મારગ્રાહમાં આ અંપક વૃક્ષનાં નાશ-

૧૦

નાં કારણ સઘળાં એકઠાં થયાં તેવામાં હું મૈય, દૈવે તને આ ચ-
પાને પાણી પાનાર ક્યાંથીએ પ્રગટ કર્યો. ૩૦

ન યત્ર સ્થેમાનં વધુરતિભયઘ્નન્તનયના મલદ્વાનો
દ્રેકધ્રમદલિકદમ્વાઃકરટિનઃ ॥ લુઠન્મુક્તાભારે મ-
વતિ પરલોકં ગતવતો હરેરદ્ય દ્વારે શિવશિવ શિવા-
નાં કલકલઃ ॥ ૩૧ ॥

અર્થ—જેની પછવાડે ભરમાએ ભમે છે એવા મદ્ય-મત
હાથી ભયથી ભ્રાંત થએલા થઈને જ્યાં સ્થિરતા કરવા પામ્યા
નથી અને જ્યાં મોતીના ઢગલા અથડાય છે એવા સિંહના દ્વા-
રમાં તેના પરલોક જવાથી અકસોસ છે કે શીયાળનો ગુંગાટ
સંભળાય છે. ૩૧

દધાનઃ પ્રેમાણં તરુષુ સમભાવેન વિપુલં ન માલા-
કારોઽસાવકૃત કરુણાં બાલબકુલે ॥ અયંતુ દ્રા-
ગુદ્યત્કુસુમનિકરાણાં પરિમલૈર્દિગન્તાનાતેને મધુ-
પકુલઙ્ગકારભરિતાન્ ॥ ૩૨ ॥

અર્થ—આ માળી સર્વ વૃક્ષો ઉપર સરખી પ્રીતિથી સરખી ન-
જર રાખે છે. નાના બોલસરીના રોપા ઉપર કાંઈ વિશેષ દયા
રાખી નથી પણ આ રોપે તે જલદી ખીલનારા પુષ્પના ઢ-
ગલાના સુગંધથી દિશાના છેડા પણ ભરમાના ફુલના ગુંજરથી
ભરપુર કર્યા. ૩૨

મૂલં સ્થૂલમતીવ બન્ધનદૃઢં શાખાઃ શતં માંસલા
વાસો દુર્ગમહીધરે તરુપતે કુત્રાસ્તિ મીતિસ્તવ ॥

૧૧

एकः किन्तु मनागयं जनयति स्वान्ते ममाधिज्व-
रं ज्वालालीवलयोभवन्नकरुणो द्वावानलो घस्म-
रः ॥ ३३ ॥

અર્થ—હે મોટા વનસ્પતિ, તારૂં મૂળ જડું ને મજબૂત છે, સેંકડો પ્રુષ્ઠ ડાળીઓ છે અને વિકટ પર્વતમાં તારો નિવાસ છે, ત્યારે તને બીક શાની હોય ? પણ દૂર જવાણાની માળાવાળો આ અગ્નિ એક મારા મનમાં કાંઈક સંત્રાપ ઉત્પન્ન કરે છે. ૩૩

ग्रीष्मे भीष्मतरैः करैर्दिनकृता दग्धोऽपि यश्चातक-
स्त्वां ध्यायन्वन वासरान्कथमपि द्राघीयसो
नीतवान् ॥ दैवाल्लोचनगोचरेण भवता तस्मिन्नि-
दानीं यदि स्वीचक्रे करकानिपातनकृपा तत्कं प्र
ति ब्रूमहे ॥ ३४ ॥

અર્થ—ગ્રીષ્મઋતુમાં સૂર્યના સખત કિરણોથી તપેલા જ ચા-
તક પક્ષીએ હે મેઘ, તારૂં ધ્યાન કરી લાંબા દહાડા માંડમાંડ
ઠાઠયા છે. તે તું દૈવયોગથી નજરે પડ્યો, ત્યારે તો તેં હમણાં
જે કરાનો વરસાદ વરસાવવાની કૃપા કરવા માંડી તો તે વાત
ઠાની પાસે કહેવા જઈએ. ૩૪

द्वदहनजटालज्वालजालाहतानां परिगलितलता-
नां म्लायतां भुरुहाणाम् ॥ अपि जलधर शैलश्रे-
णिगुंगेषु तोयं वितरसि बहु कोऽयं श्रीमदस्ता-
वकीनः ॥ ३५ ॥

૧૨

અર્થ—હે વરસાદ, વનના અગ્નિની મોટી ઝાળોથી જળી ગ-
એલા અને જની ઉપરથી લતાઓ પડી ગઈ છે એવા કરમાઈ
જતા ઝાડને છોડી દઈ મોટા પર્વતના શિખરો ઉપર તું વરસે
છે, આતે તારો લક્ષ્મીનો મદ કેવો ? ૩૫

गृण्वन् पुरः परुषगर्जितमस्य हन्त रे पान्थ विव्ह-
लमना न मनागपि स्याः ॥ विश्वार्तिवारणसम-
र्चितजीवितोऽयं नाकर्णितः किमु सखे भवताऽम्बु-
वाहः ॥ ૩૬ ॥

અર્થ—હે મુસાફર, કઠોર ગર્જના સાંભળી તું જરા પણ વિ-
વહળ નહીં થા; હે મિત્ર, જગતના સંતાપને ટાળવા જણે પોતાનું
હવિત સોંપ્યું છે એવો મેધ તેં કાને નથી સાંભળ્યો શું ? ૩૬

सौख्यं भुवनत्रयेऽपि विदितं दौत्यं नु लोकोत्तरं
कीर्तिः किञ्च दिग्गनागणगता किं त्वेतदेकं गृणु ॥
सर्वानेव गुणानियं निगिरति श्रीखण्ड ते सुन्द-
रानुज्झन्ती खलु कोट्येषु गरलज्वालां द्विजिह्वा-
वली ॥ ૩૭ ॥

અર્થ—હે ચંદન, તારી મુગંધ ત્રણ લોકમાં પ્રસિદ્ધ છે, થંડાઈ
પણ બેહુક છે અને કીર્તિ પણ ચોમેર ફેલાઈ છે, પણ એક વાત
સાંભળ. તારા કાટરોમાં ઝેરી સર્પોના રહેવાથી સધળા તારા
સુંદર યુષ્મા ઢંકાઈ બચ છે. ૩૭

नापेक्षा न च दाक्षिण्यं न प्रीतिर्न च संगतिः ॥
तथापि हरते तापं लोकानामुन्नतो धनः ॥ ૩૮ ॥

૧૩

અર્થ—આ ઊંચા વરસાદને આ લોકની કશી દરદાર, પ્રીતિ કે સંબંધિ નથી તો પણ લોકોનો તાપ હરે છે. ૩૮

સમુત્પત્તિઃ સ્વચ્છે સરાસિ હરિહસ્તે નિવસતિર્વિ-
લાસઃ પદ્માયાઃ સુરહૃદયહારી પરિમલઃ ॥ ગુણૈરેતૈ-
રન્યૈરપિ ચ લલિતસ્યામ્બુજ તવ દ્વિજોત્સંસે હંસે ય-
દિ રાતીરતવિભ્રાતિરિયમ્ ॥ ૩૯ ॥

અર્થ—હે કમળ, તારી ઉત્પત્તિ સ્વચ્છ તળાવમાં છે, હરિના હાથમાં તું વસે છે, લક્ષ્મીનો વિલાસ છે અને દેવતાઓના હૃદયને પણ હરણ કરનાર તારો સુગંધ છે. એવા બીજા પણ શુભોચી તું સુશોભિત છે પણ દ્વિજ (પક્ષીઓ) માં ઉત્તમ હંસમાં બે તારી પ્રીતિ છે તો તેજ મોટી ઉન્નતિ છે. ૩૯

સાકંઘ્રાવગર્જૈલુઠન્તિ મળયસ્તીરેઽર્કબિમ્બોપમા ની-
રે નીરચરૈઃ સમં સ ભગવાન્નિદ્રાતિ નારાયણઃ ॥
एवं वीक्ष्य तवाविवेकमपि च प्रौढिं परामुन्नतेः किं
निन्दान्बधवा स्तवानि कथय क्षीणार्णव त्वा-
महम् ॥ ૪૦ ॥

અર્થ—હે ક્ષીરસાગર તારા તીરમાં આકાશના કળ સરખા મોટા મણિ પથરાઓ સાથે અથડાય છે અને તારા જળમાં જળ-ચરની સાથે સાક્ષાત્ નારાયણ પોઢ્યા છે; એવો તારો અવિવેક અને ઉન્નતિની પ્રૌઢિ બેઈને હું તારી નિંદા કરું કે સ્તુતિ કરું એ કહે. ૪૦

किं खलु रत्नैरेतैः किं पुनरभ्रायितेन वपुषा ते॥ स-

૧૪

લિલમપિ યન્ન તાવકમર્ણવ વદનં પ્રયાતિ તૃષિ-
તાનામ્ ॥ ૪૧ ॥

અર્થ-હે સમુદ્ર, આ તારા રત્નોથી શું? અને મોટા વાદળા
સરખું શરીર છે તેથી પણ શું? કારણ કે તરસ્યા મનુષ્યોની
દૃષ્ટાને તારૂં જળ શાંત કરતું નથી. ૪૧

इयत्यां सम्पत्तावपि च सलिलानां त्वमधुना न
तृष्णामार्त्तानां हरसि यदि कासार सहसा ॥ नि-
दाधे चण्डांशौ किरति परितोऽगारनिकरं कशीभूतः
केषामहह परिहर्तासि खलु ताम् ॥ ४२ ॥

અર્થ-હે તળાવ, હાલ વખતમાં તારી પાસે આવડી મોટી
પાણીની સંપત્તિ છતાં તરસથી અકળાએલાની તરસ તું છી-
પાવતું નથી, ત્યારે ઉષ્ણકાળમાં સૂર્ય જ્યારે બેસમંધ
તપતો હશે ત્યારે દુર્બળ દશામાં આવેલું હું દેાની તરસ
છીપાવીશ. ૪૨

अथि रोषमुरीकरोषि नो चे त्किमपि त्वां प्रति
वारिधे वदामः ॥ जलदेन तवार्थिना विमुक्तान्य-
पि तोयानि महान् न हा जहासि ॥ ४३ ॥

અર્થ-હે દરીઆ બે તને અમારા કહેવાથી ગુસ્સો ન લાગે
તો કહીએ કે તું મોટા છતાં અરે તારા માગણુ વરસાદે આપેલા
પાણીને પણ તું આપી શકતો નથી. ૪૩

न वारयामो भवतीं विशन्तीं वर्षानदि त्वोतसि ज-

૧૫

નહુજાયાઃ ॥ ન યુક્તમેતત્તુ પુરો યદસ્યાસ્તરંગભંગા
નપ્રકટીકરોષિ ॥ ૪૪ ॥

અર્થ—હે વર્ષાકાળની નદી, તું ગંગાના પ્રવાહમાં મળી બધ
છે તે વાતનું અમે નિવારણ કરતા નથી પણ ગંગાજી પ્રાસે મોટા
તરંગો ઉછાળે છે એ ધટારત નથી. ૪૪

પૌલોમીપતિકાનને વિલસતાં ગીર્વાણભૂમીરૂઢાં
યેન ઘાતસમુજ્જિહ્વતાનિ કુસુમાન્યાજઘ્રિરે નિર્જરૈઃ ॥
તસ્મિન્નદ્ય મધુવ્રતે વિધિવશાન્માધ્વીકમાકાંક્ષતિ
ત્વં ચેદશ્ચસિ લોભમમ્બુજ તદા કિં ત્વાં પ્રતિ બ્રૂ-
મહે ॥ ૪૫ ॥

અર્થ—હે કમળ, જે સમરાએ નંદન વનમાં દેવતાઈ ઝાડના
સુંધીને સુકી દીધેલાં ફુલોદેવતા સુંધે છે, તે ભમરો આજ દેવ-
યોગથી તારા મકરંદની ઇચ્છા કરે છે અને તું લોભ બતાવે છે
ત્યારે હવે તને શું કહેવું. ૪૫

ભુક્તા મૃણાલપટલી ભવતા નિર્પીતાન્યમ્બૂનિ
યત્ર નલિનાનિ નિષેવિતાનિ ॥ રે રાજહંસ વદ
તસ્ય સરોવરસ્ય કૃત્યેન કેન ભવિતાસિ કૃતોપ-
કારઃ ॥ ૪૬ ॥

અર્થ—હે રાજહંસ, જે સરોવરમાં ઉગેલા કમળોના નાળવા
તેં ખાધાં, પાણી પીધું અને કમળોની સેવના કરી તે તળાવના
ઉપકારનો બદલો તું કયા કૃત્યથી વાળીશ. ૪૬

પ્રારમ્ભે કુસુમાકરસ્ય પરિતો યસ્યોલ્લસન્મઞ્જરી-

૧૬

પુઝે મઝ્જુલમુઝિતાનિ રચયંસ્તાનાતનોરુત્સવાનૂ
 ॥ તસ્મિન્નય રસાલશાશ્વિનિ દશાં દૈવાત્ કૃશા-
 મચ્ચતિ ત્વંચેન્મુચ્ચસિ ચચ્ચરીક વિનયં નીચસ્ત્વદ-
 ન્યોઽસ્તિ કઃ ॥ ૪૭ ॥

અર્થ-હે ભયરા, વસંતઋતુના પ્રારંભમાં સંપૂર્ણ ખીલતા
 મોહોરના હગલામાં સુંદર શું અરવ કરતાં ખૂબ મોજ માણ્યો, તે
 આંખાનું વૃક્ષ દૈવને લીધે દુર્બળ દશામાં આવી ગયું ત્યારે તું
 વિનય કરવો છોડી દઇશ તો તારાથી ખીજે નીચ કાણુ? ૪૭

एणीगणेषु गुरुगर्वनिमीलिताक्षः किं कृष्णसार
 खलु खेलसि काननेस्मिन् ॥ सीमामिमां कलय
 भिन्नकरिन्द्रकुम्भमुक्तामयीं हरिविहारवसुन्धरा-
 याः ॥ ४८ ॥

અર્થ-હે કાળીયાર જાતિના મૃગ, મોટા ગર્વથી હરીણોઆ
 સામે તું આંખો મીંચી આ વનમાં શું ખેલે છે? શિકાર કરેલા
 હાથીઓના કુલસ્થળનાં મોતી જ્યાં વેરાયાં છે એવી સિંહના
 વિહાર કરવાની હદમાં તો તું આવ. ૪૮

जठरज्वलनज्वलताप्यपगतशङ्कं समागतापि
 पुरः ॥ करिणामरिणा हरिणा हरिणाली हन्यतां
 नु कथम् ॥ ४९ ॥

અર્થ-હાથીઓનો શત્રુ સિંહ પોતે પ્રયત્ન જઠરાગ્નિથી તપેલો
 હોય તે છતાં પોતાની આગળ બેધડક આવેલા હરિણોનો શિકાર
 કરે છે શું? ૪૯

૧૭

येन भिन्नकरिकुम्भविस्खलन्मौक्तिकावलिभिर-
ञ्चिता मही ॥ अद्य तेन हरिणान्तिके कथं कथ्यतां
न हरिणा पराक्रमः ॥ ५० ॥

અર્થ—જે સિંહે હાથીનો શિકાર કરો તેના કુંભસ્થળોના મુ-
કાફળોથી જમીન આખી વેરી મુકી છે તે સિંહ આજ હરિણની
પાસે શું પરાક્રમ બતાવે ? ૫૦

स्थितिं नो रे दध्याः क्षणमपि मदान्धेक्षण स-
खे गजश्रेणीनाथ त्वमिह जटिलायां वनभुवि ॥ अ-
सौ कुम्भिध्रान्त्या खरनखरविद्रावितमहागुरुग्राव-
ग्रामः स्वपिति गिरिगर्भे हरिपत्तिः ॥ ५१ ॥

અર્થ—હે મદોન્મત્ત ગજેન્દ્ર, તું આ ઘાડાજંગલમાં ક્ષણમાત્ર
પણ સ્થિતિ ન કર. કારણ કે હાથીની બ્રાંતિથી કઠોર નખોએ
કરી મોટા પથરાના સમૂદ્ધો જણે ઊછાળેલા છે એવો આ સિંહ-
રાજ પહાડમાં મુતો છે. ૫૧

गिरिगव्हरेषु गुरुगर्वगुम्फितो गजराजपोत न क-
दापि सञ्चरेः ॥ यदि बुध्यते हरिशिशुः स्तनन्धयो
भविता करेणुपरिशेषिता मही ॥ ५२ ॥

અર્થ—હે હાથીના બાળક, ધણા ગર્વથી પર્વતની ગુફાઓમાં
તું કદી ફર નહીં. જો સિંહનો બાળક, આ વાત જાણશે તો
આ પૃથ્વીને હાથી રહિત કરશે. ૫૨

निसर्गदारामे तरुकुलसमारोपसुकृती कृती मा-
लाकारो बकुलमपि कुत्रापि निदधे ॥ इदं को जा-

૧૮

નીતે યદયમિહ કોણાન્તરગતો જગજ્જાલં કર્તા કુ-
સુમભરસૌરમ્યભરિતમ્ ॥ ૫૩ ॥

અર્થ—ઝાડો પોખવામાં હુશીયાર માળીએ સ્વાભાવિક રીતિએ
બાગમાં ક્યાંય બોલસરીનું ઝાડ પણ વાવ્યું. પણ આ વાત ઠાણ
બાણે છે કે એક ખુણામાં રહેલું આ ઝાડ આખા જગતને પોતાના
પુષ્પોના સુગંધથી ભરપૂર કરશે. ૫૩

યસ્મિન્ વેલ્લતિ સર્વતઃ પરિચલત્કલ્લોલકોલાહ-
લૈર્મન્યાદ્રિધ્રમણધ્રમં હૃદિ હરિદંતાવલાઃ પેદિ-
રે ॥ સોડ્યં તુક્લતિમિન્નિલાક્લકવલીકારક્રિયાકો-
વિદઃ ક્રોડે ક્રીડતુ કસ્ય કેલિકલહત્યક્તાર્ણવો
રાઘવઃ ॥ ૫૪ ॥

અર્થ—જેના ચાલવાથી સમુદ્રમાં ચીમેર મોટા મોબ ઉપડવા
લાગે છે, અને જેથી દિશાઓના હાથી મંથાચળના ભભવાની
બ્રાંતિ મનમાં કરે છે, એવો મહામત્સ્થને ગળનારો અને પ્રિયાની
સાથે કામ કલહ થવાથી જણે સમુદ્ર છોડી દીધો છે એવો આ
રાઘવ જાતિનો મધર હાલ ક્યાં જઇને રહે? ૫૪

લૂનં મત્તમતન્નજૈઃકિયદપિ ચ્છિન્નં તુષારાર્દિતૈઃ શિ-
ષ્ટં ગ્રીષ્મજભાનુતીક્ષ્ણકિરણૈર્ભસ્મીકૃતં કાનનમ્ ॥
एषा कोणगता मुहुः परिमलैरामोदयन्ती दिशो
हा कष्टं ललिता लवङ्गलतिका दावाग्निना दह्य-
ते ॥ ५५ ॥

૧૯

અર્થ—આ વન, મહેન્મત્ત હાથીએ ફેટલુંએક તોડી નાખ્યું છે, ટાઢથી અકળાએલાં માણસોએ ફેટલુંએક કાપી નાખ્યું છે અને ગ્રીષ્મઋતુના સૂર્યના તિક્કયુ ફિરણોથી ફેટલુંએક સુકાઈ ગયું છે; તે ખેર પણ આ ખુણામાં રહેલી પોતાના મુગંધથી દશ દિશાઓને મુગંધી કરતી સુંદર આ સર્વાંગની વેલને, અદ્ધસોસ છે કે હાવાનળ બાળી નાખે છે. ૫૫

स्वर्लोकस्य शिखामणिः सुरतरुग्रामस्य धामाद्भु-
तं पौलोमीपुरुद्वृतयोः परिणतिः पुण्यावलीनाम-
सि ॥ सत्यं नन्दन किन्त्विवं सहृदयैर्नित्यं विधिः
प्रार्थ्यते स्वत्तः खाण्डवरङ्गताण्डवनटो दूरेऽस्तु वै-
श्वानरः ॥ ५६ ॥

અર્થ—હે નંદન વન, તું સ્વર્ગ લોકનું શિશેમણિ છે, કેવતાઈ ગ્રાડના સમૂહનું સુંદર સ્થાન છે અને ઇંદ્ર ઈંદ્રાણીના પુણ્યનું ફળ છે. એ સઘળી વાત સાચી, પણ સમજી માણસો એટલીજ પ્રાર્થના કરે છે કે ખાંડવ વનરૂપી અખાડામાં નાચનારો અગ્નિ તારાથી દૂર રહેા. ૫૬

स्वस्वव्यापृतिमग्रमानसतया मत्तो निवृत्ते जने
चञ्चूकोटिविपाटिताररपुटो यास्याम्यहं पञ्जरात् ॥
एवं कीरवरे मनोरथमयं पीयूषमास्वादयत्यन्तः
सम्प्रविवेश वारणकराकारः फणिग्रामणीः ॥ ५७ ॥

અર્થ—મારી પાસે બેઠેલાં માણસો જ્યારે પોતપોતાના કા-
મમાં લાગશે ત્યારે મારી ચાંચની અણીથી આ પાંજરાના

૨૦

પાટીઆને તોડી હું બાહાર ઉડી જઈશ. એવી રીતે પોપટ
મનસુબા કરે છે, એટલામાં હાથીની સુંઠ સરખો જડો સર્પ
પાંજરામાં આંચો. ૫૭

रे चाञ्चल्यजुषो मृगाः श्रितनगाः कल्लोलमालाकु-
लामेतामम्बुधिगामिनीं व्यवसिताः संग्राहितुं वा
कथम् ॥ अत्रैवोच्छलदम्बुनिर्भरमहावर्तैः समाव-
र्तितो यद्वावेव रसातलं पुनरसौ यातो गजघा-
मणीः ॥ ५८ ॥

અર્થ—અરે પર્વતનો આશરો કરી રહેનારા ચંચળ મનના
મૃગો, તમે મેળવાળી આ નદીને તરી જવાનો નિશ્ચય કેમ કરો
છો; આ નદીમાંજ ઉછળતા પાણીની મોટી ભમરીઓમાં સપ-
ડાએલો મોટો હાથી પથરાની માફક તળે જઈ બેઠો છે. ૫૮

पिब स्तन्यं पोत त्वमिह मददन्तावलधिया दृग-
न्तानाधत्से किमिति हरिदन्तेषु परुषान् ॥ त्र-
याणां लोकानामपि हृदयतापं परिहरन्नयं धीरं
धीरं ध्वनति नवनीलो जलधरः ॥ ५९ ॥

અર્થ—સિંહણ પોતાના અચ્ચાંને કહે છે કે—હે બાળક તું ધા-
વણુ ધાવ, હાથીની બ્રાંતિથી દિશાઓમાં કઠોર નજર નહીં કર.
આતો ત્રણલોકના દૃઢ્યના સંતાપને હરનારો કાળો મેઘ ધીમે
ધીમે ગાળે છે. ૫૯

धीरध्वनिभिरलं ते नीरद मे मासिको गर्भः ॥
उन्मदवारणबुद्ध्या मध्येजठरं समुच्छलति ॥ ६० ॥

૨૧

અર્થ—હે ધીર મેઘ, શબ્દ કરવો છોડી દે મારો ફક્ત એક માસનો ગર્ભ છે તે ઉન્મત્ત હાથીની બ્રાંતિથી પેટમાં ઉછાળા મારે છે. ૬૦

વેતણ્ડગણ્ડકણ્ડૂતિપાણિડત્યપરિપન્થિના ॥ હરિણા હરિણાલીષુ કથ્યતાં કઃ પરાક્રમઃ ॥ ૬૧ ॥

અર્થ—હાથીના ગાંડસ્થળની ખરજ ઉતારનારો સિંહ હરિણની હાર પાસે પોતાનું પરાક્રમ શું કહી બતાવે? ૬૧

નીરાન્નિર્મ્મલતો જનિર્મધુરતા વામા મુખસ્પર્ધિની વાસો यस્ય હરેઃ કરે પરિમલો ગીર્વાણચેતોહરઃ ॥ સર્વસ્વં તદહો મહાકવિગિરાં કામસ્ય ચામ્બો-રુહ ત્વં ચેત્પ્રીતિમુરીકરોષિ મધુપે તત્ત્વાં કિમાચ-ક્ષમહે ॥ ૬૨ ॥

અર્થ—હે કમળ, તારો જન્મ નિર્મળ નીરથી છે, સ્ત્રીના મુખ કરતાં પણ મધુરતા વધારે છે, સ્થિતિ હરિના હાથમાં છે અને સુગંધ દેવતાઓના મનને પણ હરણ કરનાર છે. એ સધણું મહાકવિની પાણીનું ને કમ્બોજનું સર્વસ્વ છે. અને તું જો મધુપ (ભમરો અને બીજા પક્ષમાં દારૂ પીનાર) ને વિષે પ્રીતિ રાખે છે તો તને શું કહેવું. ૬૨

લીલામુકુલિતનયનં કિં સુખશયનં સમાતનુષે ॥ પરિણામવિષમહરિણાકરિનાયકવર્જિતે વૈરમ્ ॥ ૬૩ ॥

અર્થ—હે મોટા હાથી, લીલાથી જરા નેત્ર વીંચી સુખ નિંદ્રા તું કેમ કરે છે, પરિણામમાં વિષમ થઈ પડે એવા સિંહથી વેર વધે છે. ૬૩

૨૨

વિદુષાં વદનાદ્વાચઃ સહસ્રા યાન્તિ નો બહિઃ ॥ યા-
તાશ્ચેન્ન પરાશ્ચન્તિ દ્વિરદાનાં રદા ઇવ ॥ ૬૪ ॥

અર્થ—વિદ્વાનોના મુખમાંથી વાણી જલદીથી બાહેર નિક-
ળતી નથી અને જો નિકળે છે તો હાથીના દાંતની પેઠે પાછી
અંદર પેસતી નથી. ૬૪

औदार्यं भुवनत्रयेऽपि विदितं सम्भूतिरम्भोनि-
धेर्वासो नन्दनकानने परिमलो गीर्वाणचेतोह-
रः ॥ एवं दातृगुरोर्गुणाः सुरतरोः सर्वेऽपि लोको-
त्तराः स्यादर्थिप्रवरार्थितार्पणविधावेको विवेको
यदि ॥ ६५ ॥

અર્થ—હે કદપવૃક્ષ, તારી ઉદારતા તણુ જગતમાં બણીતી છે,
જન્મ સમુદ્રમાંથી છે, વસવું નંદનવનમાં થાય છે, અને મુગંધ
દેવતાઓના ચિત્તને હરનાર છે. એ પ્રમાણે સર્વે ગુણો લોકો-
તર છે પણ યોગ્ય માગણના અભિલાષને દેવાનો એક વિવેક જો
તારો હોય તો એ સર્વે ગુણો શોભે. ૬૫

एको विश्वसतां हराम्यपवृणः प्राणानहं प्राणि-
नामित्वेवं परिचिन्त्य मा स्वमनसि व्याधाऽनुता-
पं कथाः ॥ भूपानां भवनेषु किञ्च विमलक्षेत्रेषु गू-
ढाशयाः साधूनामरयो वसन्ति कति नो त्वत्तुल्य-
कक्षाः स्वलाः ॥ ६६ ॥

અર્થ—હે પારધિ, વિશ્વાસ કરનારા પ્રાણીઓના પ્રાણને હું
એકલો હરનાર છું એવું વિચારી તારા મનમાં અનુતાપ ન કર.

૨૩

રાજાઓના ધરમાં અને નિર્ભણક્ષેત્રમાં મલિન મનના સત્પુરુષના શત્રુઓ તારા સરખા ખળો ધણા વસે છે. ૬૬

**विश्वास्य मधुरवचनैः साधून् ये वञ्चयन्ति नम्रत-
माः ॥ तानपि दधाति मातः काश्यपि यातस्तवा-
पि च विवेकः ॥ ६७ ॥**

અર્થ-હેપૃથ્વી, મધુર વચનોથી વિશ્વાસ ઊપજાવી જે પુરુષો સત્પુરુષોને નમ્રતાથી વિશ્વાસ ઊપજાવે છે, એવા વિશ્વાસઘાતી-ઓને પણ તું ધારણ કરી રહી છે તો તારો વિવેક પણ ગયો. ૬૭

**अन्या जगद्धितमयी मनसः प्रवृत्तिरन्यैव कापि
रचना वचनावलीनाम् ॥ लोकोत्तरा च कृतिराकृति-
रार्त्तहत्या विद्यावतां सकलमेव गिरां दवीयः ॥ ६८**

અર્થ-વિદ્વાનોના મનની જગતનું હિત કરવામાં પ્રવૃત્તિજ આખી ઝોર હોય છે, વચનની રચના પણ નોખી રીતની હોય છે, કૃતિ પણ લોક વિલક્ષણ હોય છે અને આકૃતિ દુઃખીના હૃદયને રાજી કરે એવી હોય છે એ સધળું વાણીથી વર્ણવી શકાય નહીં એવું છે. ૬૮

**आपद्गतः किल महाशयचक्रवर्ती विस्तारयत्यक-
तपूर्वमुदारभावम् ॥ कालागुरुर्दहनमध्यगतः सम-
न्ताल्लोकोत्तरं परिमलं प्रकटीकरोति ॥ ६९ ॥**

અર્થ-જેમ અગ્નિના મધ્યમાં પડેલું અગરચંદન-ઓમેર ઉમઠો મુગંધ ફેલાવે છે તેમ આપત્તિમાં આવેલો ઉદાર દિલનો માણસ ઊદારતાનો વિસ્તાર કરે છે. ૬૯

૨૪

વિશ્વાભિરામગુણગૌરવગુમ્ફિતાનાં રોષોઽપિ નિર્મ
લધિયાં રમણીય એવ ॥ લોકમ્પૂજૈઃ પરિમલૈઃ પરિપૂ-
રિતસ્ય કાશ્મીરજસ્ય કદુતાપિ નિતાન્તરમ્યા ॥ ૭૦

અર્થ—જમતમાં સુંદર ગુણગાળા નિર્મળ બુદ્ધિના માણસોનો
શેષ પણ સારો છે. જમ મનોહર સુગંધશી પરિપૂર્ણ કેસરની
કડવાશ પણ ધણી સારી છે. ૭૦

લીલાલુણિકતશારદાપુરમહાસમ્યક્કારાણાં પુરો વિ-
દ્યાસદ્ધિર્વિનિર્ગલ્ત્કણમુષો વલ્ગન્તિ ચેત્ પામરાઃ ॥
અથ શ્વઃ ફણિનાં શકુન્તશિશવો વન્તાવલાનાં
વૃકાઃ સિંહાનાંચ સુખેન મૂર્દસુ પદં ધાસ્યન્તિ શા-
લાવૃકાઃ ॥ ૭૧ ॥

અર્થ—સરસ્વતિના ધરમાંથી નિકળેલા કણને ચેરનાર પામર
પુરુષો પણ જો વિદ્યાનોની સામે ટક્કર લે છે તો આજ કાલ
સર્પના માથા ઉપર પક્ષીઓએ સહે, હાથીઓના માથા ઉપર વર
અને સિંહના માથા ઉપર સુખેથી કુતરા પાદુ મારશે. ૭૧

ગીર્ભિર્ગુરૂણાં પુરુષાક્ષરાભિસ્તિરસ્કૃતા યાન્તિ ન-
રા મહત્ત્વમ્ ॥ અલબ્ધજ્ઞાનોત્કષ્ણા નૃપાણાં ન-
જાતુ મૌલૌ મણયો વસન્તિ ॥ ૭૨ ॥

અર્થ—ગુરૂની કડોર વાણીથી તિરસ્કાર પામેલા નર મોટાદ
પામે છે કારણ કે શાણુ (હથીયાર સજવાની સરાણુ) ઉપર
નહીં ચડેલા મણી રાજાઓના મુકુટમાં ઉપયોગ લાગતા નથી. ૭૨

વહતિ વિષધરાન્ પટૌરજન્મા શિરસિ મણીપટ-

૨૫

લં દધાતિ દીપાઃ ॥ વિધુરપિ ભજતેતરાં કલંકં પિ-
શુનજનં સ્વલુ વિભ્રતિ ક્ષિતીન્દ્રાઃ ॥ ૭૩ ॥

અર્થ—અંદન, સર્પોને ધારણ કરે છે, દીવો મસ ધારણ કરે છે,
અંદ્રને કલંક છે અને રાજ્યો પાસે ઠગ માણસો હોય છે. ૭૩

સત્પૂરુષઃ સ્વલુ હિતાચરણૈરમન્દમાનન્દયત્યસ્વિલ-
લોકમનુક્ત એવા ॥ આરાધિતઃ કથય કેન કરૈરુદારૈ-
રિન્દુર્વિકાશયતિ કૈરાવિણીકુલાનિ ॥ ૭૪ ॥

અર્થ—સત્પુરુષ કદાચ શિવાય લોકાપયોગી કાર્યોથી સર્વ લોકને
આનંદ પમાડે છે. કહો કે કોની માગણી ઉપરથી ઉદાર કિ-
રણોએ કરી અંદ્ર, પોયણીને ખીલાવે છે. ૭૪

કૃતમપિ મહોપકારં પય ઇવ પીત્વા નિરાતઙ્કમ્ ॥
પ્રત્યુત્ત હન્તું યતતે કાકોદરસોદરઃ સ્વલો જગ-
તિ ॥ ૭૫ ॥

અર્થ—કરેલા ઉપકારને બેધડક દુધની માફક પીને સર્પનો સગો
ભાઈ ખળ ઉલટો સામે હણવા તઈયાર થાય છે. ૭૫

પાણ્ડિત્યં પરિહૃત્ય યસ્ય હિ કૃતે બન્દિત્વમાલમ્બિ-
તં દુષ્પ્રાપ્યં મનસાપિ યો ગુરુતરૈઃ ક્લેશૈઃ પદં પ્રાપિ-
તઃ ॥ રૂઢસ્તત્ર સ ચેન્નિર્ગીર્યં સકલાં પૂર્વોપકારા-
વલીં દુષ્ટઃ પ્રત્યવતિષ્ઠતે તદધુના કસ્મૈ કિમાચક્ષમ-
હે ॥ ૭૬ ॥

અર્થ—જેને માટે પંડિતાઈ સુધી ઈર્ષ્યે ભાટાઈ માંડી, મનથી
પણ જે પાયરી પામી શકવાની હા મ ન ભીડાય તે પાયરી ઘણાં

૨૬

કબ્જા વેઠી અપાવી અને હવે તે પદ્મીએ સ્થિર થયા પછી આ-
ગલનો સર્વ ઉપકાર છુટી જાય છે તો તે દુષ્ટની વાત ઢાને ક-
હેવી. ૭૬

પરાર્થવ્યાસંગાદુપજહદપિ સ્વાર્થપરતામભેદૈકલ્વં
યો વહતિ ગુરુ ભૂતેષુ સતતમ્ ॥ સ્વભાવાદ્યસ્યા
ન્તઃ સ્ફુરતિ લલિતોદાત્તમહિમા સમર્થો યો નિત્યં
સ જયતિતરાં કોઽપિ પુરુષઃ ॥ ૭૭ ॥

અર્થ—પરાયો ઉપકાર કરવાને નિમિત્તે જે સ્વાર્થને પણ તજી
દે છે, પ્રાણી માત્ર ઉપર નિરંતર સારી રીતે અભેદ દૃષ્ટિ રાખે
છે અને જના અંતઃકરણમાં સ્વાભાવિક હિંસા વિચારો આપ્યા
કરે છે એવો સમર્થ પુરુષ કોઈકજ હોય છે. ૭૭

વંશભવો ગુણવાનપિ સદ્ગુણવિશેષેણ પૂજ્યતે પુરુષઃ ॥
નહિ તુંબીફલવિકલો વીણાદણ્ડઃ પ્રયાતિ મહિમા-
નમ્ ॥ ૭૮ ॥

અર્થ—વંશ (વાંસ) માં થએલો ગુણવાન (તારવાળો) પુરુષ પ
ણ સંગથી પુજ્ય છે. વીણાનો ઢાંડો વાંસમાં જન્મેલો છે તાર-
વાળો છે પણ તુંબડા વિના તેનો મહીમા વધતો નથી. ૭૮

અમિતગુણોઽપિ પદાર્થો દોષેણૈકેન નિન્દિતો
ભવતિ ॥ નિશ્ચિલરસાયનમહિતો ગન્ધેનોગ્રેણ
લગુન ઇવ ॥ ૭૯ ॥

અર્થ—ધણા ગુણવાળો પદાર્થ પણ એક દોષથી નિન્દિત થાય
છે. જેમ લસણ સર્વ રસાયનમાં શ્રેષ્ઠ છે પણ એક ઉગ્ર ગંધથી
નિન્દવા લાયક છે. ૭૯

૨૭

उपकारमेव तनुते विपद्गतः सहृणो नितराम् ॥
मूर्च्छां गतो मृतो वा निदर्शनं पारदोऽत्र रसः ८०

અર્થ—પારો મુર્છિત થયો હોય કે મારેલો હોય તો પણ શરી-
રમાં ગુણકારી થઈ પડે છે તેમ સહૃણી વિપત્તિમાં પડ્યો હોય
તો પણ ઉપકારજ કરે છે. ૮૦

वनांते खेलंती शशकशिशुमालोक्यचकिता भुज-
प्रांतं भर्तुर्भजति भयहर्तुः सपदि या ॥ अहो सेयं
सीता दशवदननीता हलरदैः परीता रक्षोभिः श्र-
यति विवशा कामपि दशाम् ॥ ८१ ॥

અર્થ—વનમાં ક્રીડા કરનારી જ સીતા તે સસલાના બચ્ચાને
બેઠીને પણ ચકીત થઈ જતી અને ભય હરનારા પતિના પડખા
માં ભરાઈ જતી. અહો! તે સીતાને રાવણ હરી ગયો અને હાલ
હલ સરખા હાંતવાળા રાક્ષસોના બંદોબસ્તમાં પરાધીન થઈ પ-
ડી છે. ૮૧

पुरो गीर्वाणानां निजभुजबलाहोपुरुषिकामहो
कारंकारं पुरभिदि शरं सम्मुखयतः ॥ स्मरस्य
स्वर्बालानयनशुभमालार्चनपदं वपुः सद्यो भा-
लानलभसितजालास्पदमभूत् ॥ ८२ ॥

અર્થ—દેવતાઓની પાસે પોતાની મરદાઈની વાતો કરનાર
અને ઈંદ્રની સામે પણ બાણ સાંધનાર કામદેવતું આપ્સરાઓને
પણ મોહ પમાડનાર શરીર, શંકરના કપાળના નેત્રના અગ્નિ-
થી બાપ થઈ ગયું. ૮૨

૨૮

યુક્તં સભાર્યાં ચલુ મર્કટાનાં શાસ્ત્રાસ્તરૂપાં મૃદુ-
લાસનાનિ ॥ સુભાષિતં ચીત્કૃતિરાતિથેયી દંતૈ-
ર્નસ્વાગ્રૈશ્ચ વિપાટિતાનિ ॥ ૮૩ ॥

અર્થ--વાનરાઓની સભામાં ઝાડની ડાલીઓ એ ઢામળ આ
સન, સુભાષિતમાં કીકીયારી અને દાંતથી ને નખથી ફાડવું એ
મેભાની ધટેજ છે. ૮૩

કિં તીર્થં હરિપાદપદ્મભજનં કિં રત્નમચ્છા મતિઃ
કિં શાસ્ત્રં શ્રવણેન યસ્ય ગલતિ દ્વૈતાધિકારોદયઃ ॥
કિં મિત્રં સતતોપકારરસિકં તત્ત્વાવબોધઃ સર્વે કઃ
શત્રુર્વદ્ સેવદાનકુશલો દુર્વાસનાસંચયઃ ॥ ૮૪ ॥

અર્થ--તીર્થ શુ? હરિના ચરણનું ભજન-રત્ન કયું? સ્વચ્છ પુ-
દ્ધિ શાસ્ત્ર કયું? જેના શ્રવણથી દ્વૈત રૂપી અધિકાર ટળી જાય છે
તે મિત્ર કયો? નિરંતર ઉપકાર કરવામાં રસિક તત્વનો બોધ શત્રુ
કાણુ? ખેદ દેનારો દુર્વાસનાનો સંચય. ૮૪

નિષ્ણાતોઽપિ ચ વેદાંતે સાધુત્વં નૈતિ દુર્જનઃ ॥
ચિરં જલનિધૌ મગ્નો મૈનાક ઇવ માર્દવમ્ ॥ ૮૫ ॥

અર્થ--જેમ સમુદ્રમાં ડુબેલો મૈનાક પર્વત ઢામળતાને પામતો
નથી. તેમ દુર્જન, વેદાંત શાસ્ત્ર ભણ્યો હોય તો પણ સજ્જન
પણું પામતો નથી. ૮૫

નૈર્ગુણ્યમેવ સાધીયો ધિગસ્તુ ગુણગૌરવમ્ ॥ શા-
સ્ત્રિનોઽન્યે વિરાજંતે સંજ્યંતે ચંદનદ્રુમાઃ ॥ ૮૬ ॥

અર્થ--બીજાં ઝાડ આપાદ રહે છે અને ચંદનનાં ઝાડ કપાય

૨૯

છે માટે નિર્ગુણપણું જ સાક્ષી છે ગુણની મોટાઇનું શું પ્રયોજન છે. ૮૬

પરોપસર્પણાનંતર્ચિંતાનલાશિસ્વાશતૈઃ॥અચુંવિતાં તઃકરણાઃ સાધુ જીવંતિ પાદપાઃ ॥ ૮૭ ॥

અર્થ--ખીજની પાસે લાચારી કરવા જવાની ચિંતા રૂઝી અગ્નિ જેના મનમાં લાગ્યો નથી એવાં ઝાડ સુખેથી જીવે છે, ૮૭

**શૂન્યેઽપિ ચ ગુણવત્તામાતન્વાનઃ સ્વકીયગુણજા-
લૈઃ ॥ વિવરાણિ મુદ્રયન્દ્રાગૂર્ણાયુરિવ સુજનો
જયતિ ॥ ૮૮ ॥**

અર્થ--કરોળીયાની માફક શૂન્ય (ખાલી જગા) માં ગુણ (જળ) વિસ્તારતો અને છિદ્ર ઢાંકતો સુજન સર્વોત્કર્ષથી વર્તે છે. ૮૮

**સ્વલઃ સજ્જનકાર્પાસરક્ષણૈકહૃતાશનઃ॥પરદુઃસ્વા-
મ્નિશમને મારુતઃ કેન વર્ણ્યતામ્ ॥ ૮૯ ॥**

અર્થ--સજ્જન રૂપી કપાસનું રક્ષણ કરવામાં અગ્નિ સરખા અને પારકા દુઃખના અગ્નિને શમાવવામાં પવન સરખા ખજાનું વર્ણન કેળું કરી શકે ! ૮૯

**પરગુહ્યગુપ્તિનિપુણં ગુણમયમશ્વિલૈઃ સમીહિતં નિ-
તરામ્ ॥ લલિતાંબરમિવ સજ્જનમાશ્વત્થૈવ દૂષયં-
તિ સ્વલાઃ ॥ ૯૦ ॥**

અર્થ--ખીજની ગુહ્ય ઢાંકવા ચતુર, ગુણ (તાંતણા) મય, સર્વને ચાહવા લાયક સુંદર વસ્ત્ર સરખા સજ્જનને ખજા પુરૂષો ઉંદરની માફક દૂષિત કરે છે. ૯૦

૩૦

કારુણ્યકુસુમાકાશઃ શાન્તિશૈત્યહુતાશનઃ ॥

યશઃ સૌરભ્યલગુનઃ સ્વલઃ સજ્જનદુઃસ્વદઃ ॥ ૧૧ ॥

અર્થ-દયાને માટે આકાશ પુષ્પ સરખો, શાંતિ રૂપી શીતતાનો અગ્નિરૂપ અને યશ રૂપી સુગંધને વિષે લસણ સરખો ખજ પુરૂષ સન્નતને દુઃખ દેનારો છે. ૯૧

ધત્તે ભરં કુસુમપત્રફલાવલીનાં મર્મઘથાં સ્પૃશ-
તિ શીતભવાં રુજં ચ ॥ યો દેહમર્પયતિ ચાન્યસુખ-
સ્ય હેતોસ્તસ્મૈ વદાન્યગુરવે તરવે નમોઽસ્તુ ॥૧૨॥

અર્થ-જે (વૃક્ષ) પુષ્પ, પત્ર અને ફળોનો ભાર ધારણ કરે છે, ટાઢની પીડા સહે છે, અને ખીજના સુખને માટે દેહને પણ અર્પણ કરે છે, તે ઉદાર દિલના ગ્રાહને નમસ્કાર હો. ૯૨

હાલાહલં સ્વલુ પિપાસતિ કૌતુકેન કાલાનલં
પરિચુચુમ્બિષતિ પ્રકામમ્ ॥ વ્યાલાધિપં ચ યતતે
પરિરબ્ધુમદ્વા યો દુર્જનં વશયિતું કુરુતે મની-
ષામ્ ॥ ૧૩ ॥

અર્થ-જે માણસ દુર્જનને વશ કરવાને આહે છે તે ગ્રેર પીવાની ઇચ્છા કરે છે, કૌતુકથી કાળાગ્નિનું પાન કરવાને ઇચ્છે છે, અને સર્પરાજની સાથે બાથ ભીડવાનો યત્ન કરે છે. ૯૩

દીનાનામિહ પરિહાય શુષ્કસસ્યાન્યૌદાર્યં પ્રકટ-
યતો મહીધરેષુ ॥ ઔન્નત્યં પરમમવાપ્ય દુર્મદસ્ય
જ્ઞાતોઽયં જલધર તાવકોઽવિવેકઃ ॥ ૧૪ ॥

૩૧

અર્થ-હે મદવાળા વરસાદ, તું મોટી ઉત્તતિ પામી ગરીબ લોકોના સુકસા ધાસને તજી પર્વતોપર ઉદારતા પ્રગટ કરે છે એ તારો વિવેક અણુયો. ૯૪

**ગિરયો ગુરવસ્તેભ્યોઽપ્યુર્વી ગુર્વી તતોઽપિ જગદ-
ખંડમ્ ॥ તસ્માદપ્યતિગુરવઃ પ્રલયેઽપ્યચલા મહા-
ત્માનઃ ॥ ૯૫ ॥**

અર્થ-પર્વતો મોટા છે તેથી પૃથ્વી મોટી છે તેથી આ બ્રહ્માંડ મોટું છે તેથી પણ મહાત્મા પુરૂષો અતિ મોટા છે કારણ કે પ્રલયકાળમાં પણ ચલાયમાન થતા નથી. ૯૫

**વ્યોમ્નિ સ વાસંકુરુતે ચિત્રં નિર્માતિ સુન્દરં પવ-
ને ॥ રચયતિ રેખાઃ સલિલે ચરતિ સ્વલે યસ્તુ સ-
ત્કારમ્ ॥ ૯૬ ॥**

અર્થ-જ માણસ બળનો સત્કાર કરે છે, તે આકાશમાં નિ-વાસ કરે છે, પવનમાં સુંદર ચિત્ર આજીવે છે અને પાણીમાં રેખા રચે છે. ૯૬

**હારં વક્ષસિ કેનાપિ દત્તમજ્ઞેન મર્કટઃ ॥ લેઢિ જિ-
ઘ્રતિ સંક્ષિપ્ય કરોત્યુન્નતમાનનમ્ ॥ ૯૭ ॥**

અર્થ-કોઈ અજ્ઞાની વાંદરાની ડોકમાં હાર નાખે છે તો તે હારને વાંદરો ચાટે છે, સુધે છે અને અંતે ઉંચું મોટું કરે છે ૯૭

**મલિનેઽપિ રાગપૂર્ણાવિકસિતવદનામનલ્પજલ્પે-
ઽપિ ॥ ત્વયિ ચપલેઽપિ ચ સરસાં ભ્રમર કથં વા
સરોજિનીં ત્યજસિ ॥ ૯૮ ॥**

૩૨

અર્થ-હે ભમરા, આ કમલિની તારી મલિનતા છતાં તારે વિષે સ્નેહવાળી છે, તું ધણું બચડે છે છતાં પ્રસન્ન મુખવાળી છે, અને તારી ચપળતા છતાં રસવાળી છે તેને તું કેમ તજી દે છે. ૯૮

**स्वार्थं धनानि धनिकात्प्रतिगृण्हतो यदास्यं
भजेन्मलिनां किमिदं विचित्रम् ॥ गृण्हन्परार्थ-
मपि वारिनिधेः पयोपि मेघोयमेति सकलोऽपि
च कालिमानम् ॥ ९९ ॥**

અર્થ-પરાયા ઉપકારને માટે સમુદ્રમાંથી પાણી લેનારો આ મેઘ આખો કાળો દેખાય છે, ત્યારે સ્વાર્થને માટે ધન સંચય કરનારાનું મોઢું મલિન થાય તેમાં શું આશ્ચર્ય ! ૯૯

**जनकः सानुविशोषो जातिः काष्ठ भुजङ्गमैः सङ्क॥
स्वगुणैरेव पटीरजयातोऽसितथापि महिमानम् १००**

અર્થ-હે ચંદનના વૃક્ષ, તારી જન્મભૂમિ પર્વત છે, જાતિ લાકડાની છે અને સર્પોનો સંગ છે તથાપિ તારા ઊંચા ગુણોથીજ તે મોટાઈ મેળવી છે. ૧૦૦

**कस्मै हन्त फलाय सज्जनगुणग्रामार्जने सज्जसि
स्वात्मोपस्करणाय चेन्मम वचःपथ्यं समाकर्ण-
य ॥ ये भावा हृदयं हरन्ति नितरां शोभाभरैः स-
म्भृतास्तैरेवास्य कलेः कलेवरपुषो दैनन्दिनं वर्द्ध-
नम् ॥ १०१ ॥**

અર્થ-હે સજ્જન, શુણે મેળવવાને તું શાને માટે તથ્યાર થાય છે “મારી શોભાને માટે” એમ જો તું કહીશ, તો માફ

૩૩

સાચું વચન સાંભળ. ઘણી શાભાવાળા જે પદાર્થો દૃઢ્યને ખેંચે છે; તે પદાર્થોથીજ પોષણ પામનારા આ કળિયુગની દિવસો દિવસ વૃદ્ધિ થાય છે. ૧૦૧

**ધૂમાયિતા દશ દિશો ક્લિતારવિન્દા દેહં દહન્તિ
દહના ઇવ ગન્ધવાહાઃ ॥ ત્વામન્તરેણ મૃદુતામ્રદલા-
મ્રમઙ્ગુગ્જન્મધવ્રત મધૌ કિલકોકિલસ્ય ॥૧૦૨॥**

અર્થ—જે ઋતુમાં આંખાના કામળ રાતા પાદડાંઓમાં ભમ-રાઓ ગુંબર કરે છે એવા હે વસંતઋતુ, તારા વિના કાયલને ખીલેલા કમળવાળી દશે દિશા ગ્રાંખી છે અને અગ્નિની માફક પવનો ખાળે છે. ૧૦૨

**ભિન્ના મહાગિરિશિલાઃ કરજાગ્રજામ્યદુદ્દામશૌર્ય-
નિકરૈઃ કરટિભ્રમેણ ॥ દૈવે પરાચિ કરિણામરિણા ત-
થાપિ કુત્રાપિનાપિસ્વલુ હા પિશિતસ્ય લેશઃ ॥૧૦૩॥**

અર્થ—ઘણી શૂરવીરતાથી તીખા નખોની અણીઓએ કરી મોટા પર્વતની શીલાઓ હાથીની બ્રાંતિથી તોડી પાડી, તોપણ પ્રારબ્ધને લીધે હાથોના શત્રુ સિંહને ક્યાંય પણ માસનો કટકા મળ્યો નહીં ૧૦૩

**ગર્જિતમાકર્ણ્ય મનાગઙ્કે માતુર્નિશાર્દજાતોઽપિ ॥
હરિશિશુરુત્પતિતું દ્રાગઙ્ગાન્યાકુચ્ય લીયતે નિ-
મૃતમ્ ॥ ૧૦૪ ॥**

અર્થ—જેને જન્મ્યે પુરી અર્ધ રાત્રિ પણ થઈ નથી એવો ઠસ રીનો બાળક, જરા ગુર્જના સાંભળી ફાળ મારવાને પોતાના અંગો

૩૪

સર્મેટી માના પડખામાં ગુપચુપ ઉભો છે. ૧૦૪

કિમહં વદામિં સ્વલ દિવ્યતમં ગુણપક્ષપાતમભિ-
તો ભવતઃ ॥ ગુણશાલિનો નિશ્ચિલસાધુજનાન્
યદહર્નિશં ન સ્વલુ વિસ્મરસિ ॥ ૧૦૫ ॥

અર્થ—હે ખજ, આ તારા વિલક્ષણ ગુણ પક્ષપાતનું હું શું
વર્ણન કરું. કારણ કે ગુણવાળા સર્વ સજ્જન પુરૂષોને તું કદી
પણ વિસરતો નથી. ૧૦૫

રે સ્વલ તવ સ્વલુચરિતં વિદુષામધ્યે વિવિચ્ય વ
ક્ષ્યામિ ॥ અથવાલં પાપાત્મન્ કૃતયા કથયાપિ
તે હૃતયા ॥ ૧૦૬ ॥

અર્થ—હે ખજ તારૂં ચરિત્ર પંડિતોના સમાજમાં વિવેચન કરી
કહી બતાવીશ, અથવા હે પાપી તારી નકારી વાતનું પણ અ-
મારે કશું પ્રયોજન નથી. ૧૦૬

આનંદમૃગદાવાગ્નિઃ શીલશાસ્ત્રિમદદ્વિપઃ ॥ જ્ઞાન
દીપમહાવાયુરયં સ્વલસમાગમઃ ॥ ૧૦૭ ॥

અર્થ—ખજનો સમાગમ, આનંદરૂપી મૃગોને દાવાનળ સરખો
છે, શીળતારૂપ વૃક્ષોને ઉન્મત્ત હાથી સરખો છે અને જ્ઞાનરૂપી
દીવાને મહાવાયુ સરખો છે. ૧૦૭

સ્વલાસ્તુકુશલાઃ સાધુહિતપ્રત્યૂહકર્માણિ ॥ નિપુ-
ણાઃ ફણિનઃ પ્રાણાનપહર્તૃ નિરાગસામ્ ॥ ૧૦૮ ॥

અર્થ—જમ સર્પ નિરપરાધીના પ્રાણ હરવામાં નિપુણ છે તેમ
ખજ પુરૂષો સત્પુરૂષોના હિતમાં વિદ્વંસ કરવામાં કુશળ છે. ૧૦૮

૩૫

વદને વિનિવેશિતા ભુજંગી પિશુનાનાં રસનામિષે-
 ણ ધાત્રા ॥ અનયા કથમન્યથાવલીઢા નહિ જીવં-
 તિ જના મનાગમંત્રાઃ ॥ ૧૦૯ ॥

અર્થ—બ્રહ્માએ ચાડીઆઓના મોઢામાં જીલના મિષથી સાપણ રાખી છે, નહીંતર મંત્ર (વિચાર) રહિત પુરૂષો, આના સ્પર્શથી કેમ ન જીવે. ૧૦૯

કૃતં મહોન્નતં કૃત્યમર્જિતં ચામલં યશઃ ॥ યાવજ્જી-
 વં સરેવ તુભ્યં દાસ્યામો વિપુલાશિષઃ ॥ ૧૧૦ ॥

અર્થ—હે મિત્ર તેં મોટું કામ કર્યું અને નિર્મેળ યશ મેળવ્યો. માટે જીવતાં સુધી તને હજારો આશિર્વાદ દેશું. ૧૧૦

અવિરતં પરકાર્યકૃતાં સતાં મધુરિમાતિશયેન વ-
 ચોઽમૃતમ્ ॥ અપિ ચ માનસમંબુનિધિર્યશોવિમલ-
 શારદપાર્વણચંદ્રિકા ॥ ૧૧૧ ॥

અર્થ—નિરંતર પરોપકાર કરવાવાળા સત્પુરૂષોના વચનોમાં ઘણી મીઠાશ હોવાથી તેની વાણી અમૃત સરખી હોય છે, મન દરીઆ જવું હોય છે ; અને યશ નિર્મેળ શરદ્દક્ષતુની પુત્રમના ચંદ્રની કાંતિ સરખો હોય છે. ૧૧૧

નિર્ગુણઃ શોભતે નૈવ વિપુલાઢંબરોઽપિ ના ॥ આપા-
 તરભ્યપુષ્પશ્રીશોભિતા શાલ્મલિર્યથા ॥ ૧૧૨ ॥

અર્થ—ઉપરથી જના પુષ્પોની શોભા દેખાય છે એવા શિમ-
 ળાના ઝાડની પેઠે મોટા આડંબરવાળો પણ પુરૂષ શો-
 ભતો નથી. ૧૧૨

૩૬

પંકૈર્વિના સરો ભાતિ સદઃ સ્વલજર્નીવનૌ॥ ક-
યુવર્ણૈર્વિના કાવ્યં માનસં વિષયૈર્વિના ॥ ૧૧૩ ॥

અર્થ—તળાવ કાદવ વિનાનું શોભે છે, સભા ખળ પુરૂષો વિના શોભે છે, કાવ્ય કઠોર વાણી વગરનું શોભે છે અને મન વિષય વિનાનું શોભે છે. ૧૧૩

તત્ત્વં કિમપિ કાવ્યાનાં જાનાતિ વિરલો ભુવિ॥
માર્મિકઃ કો મરંદાનામંતરેણ મધુવ્રતમ્ ॥૧૧૪॥

અર્થ—કમળના મકરંદને જાણવામાં ભરણ શિવાય બીજે કોઈ નિપુણ નથી તેમ કાવ્યનું તત્ત્વ જાણનારે આ પૃથ્વીમાં કાઠકજ પુરૂષ હોય છે. ૧૧૪

સરજસ્કાં પાંડુવર્ણાં કંટકપ્રકરાન્વિતામ્ ॥ કેતકીં
સેવસે હંત કથં રોલંબ નિસ્ત્રપ ॥ ૧૧૫ ॥

અર્થ—હે લાજ વિનના ભરણ, રજ (ઋતુ)વાળી ફિક્કા રંગ-વાળી, અને કાંટા સ્મૂદે કરી યુક્ત કેતકીને કેમ સેવે છે. ૧૧૫

યથા તાનં વિના રાગો યથા માનં વિના નૃપઃ॥
યથા દાનં વિના હસ્તી તથા જ્ઞાનં વિના યતિઃ ૧૬

અર્થ—જેમ તાન વિનાનો રાગ, માન વિનાનો રાજા, અને મદ વગરનો હાથી તેમ જ્ઞાન વિનાનો સંન્યાસી જાણ્યો. ૧૧૬

સંતઃ સ્વતઃ પ્રકાશંતે ગુણા ન પરતો નૃણામ્ ॥
આમોદો નહિ કસ્તૂર્યાઃ શપથેન વિભાવ્યતે ॥૧૭

અર્થ—જે પોતામાં ગુણો હોય તે તે સ્વતઃ પ્રકાશે છે તેમાં

૩૦

ખીજની જરૂર પડતી નથી. કસ્તૂરીનો સુગંધ સોગન દ્ધ કાંઈ પ્રસિદ્ધ કરાતો નથી. ૧૧૭

અપિ વત ગુરુર્ગર્વ માસ્મ કસ્તૂરિ યાસીરઃખિલપ
રિમલાનાં મૌલિના સૌરભેણ ॥ ગિરિગહનગુહાયાં
લીનભત્યંતદીનં સ્વજનકમમુનૈવ પ્રાણહીનં કરો
ષિ ॥ ૧૧૮ ॥

અર્થ—હે કસ્તૂરી, સર્વ સુગંધમાં શિરોમણિ સરખા તારા સુગંધથી તું ધણો ગર્વ ન કર. કારણ કે આથી તું પર્વતની ગહન ગુફામાં છુપાઈ ગએલા અત્યંત ગરીબ કસ્તૂરીઆ મૃગને પ્રાણ વગરનો કરે છે. ૧૧૮

દૂરીકરોતિ કુમર્તિં વિમલીકરોતિ ચેતશ્ચિરન્તનમ-
ધં ચુલુકીકરોતિ ॥ ભૂતેષુ કિંચ કરુણાં બહુલીકરો-
તિ સંગઃ સતાં કિમુ ન મંગલમાતનોતિ ॥ ૧૧૯

અર્થ—સત્પુરુષોનો સંગ કુમર્તિને દૂર કરે છે, ચિત્તને નિર્ભય કરે છે, ઘણા દહાડાના પાપનો નાશ કરે છે, અને પ્રાણીઓ ઉપર દયા ઉપજાવે છે. ટુંકામાં સત્સંગથી સર્વ પ્રકારનું મંગળ થાય છે. ૧૧૯

અનવરતપરોપકારવ્યગ્રીભવદમલચેતસાં મહતામ્ ॥
આપાતકાટવાનિ સ્ફુરાંતિ વચનાનિભે ષજા
નવિ ૧૨૦

અર્થ—નિરંતર પરોપકાર કરવામાં તત્પર નિર્ભય ચિત્તનું

૩૮

વાળા મહાત્માઓનાં વચનો ઔપધની માફક ઉપરથી કડવ
પણ પરિણામમાં ઘણાં હિતકાર થઈ પડે છે. ૧૨૦

**વ્યાગુંજન્મધુકરપુંજમંજુગીતાન્યાકર્ણ્ય શ્રુતિમદ-
જાહ્યાતિરેકાત્ ॥ આભૂમીતલનતકંધરાણિ મન્યે-
ડરણ્યેડસ્મિન્નવનિરુહાં કુટુંબકાનિ ॥ ૧૨૧ ॥**

અર્થ—આ જંગલમાં ગુંજર કરતા ભમરાનાં ટોળાનાં સુંદર
ગીત સાંભળી તેના રાગની એક ધ્વનિ લાગવાથી ઝાડના સમૂહને
જમીન પર્યંત નમેલ શાખાવાળાં માનું છું. ૧૨૧

**મૃતસ્ય લિપ્સા કૃષ્ણસ્ય દિત્સા વિર્માર્ગગાયાશ્ચ
રુચિઃ સ્વકાંતે ॥ સર્પસ્ય શાંતિઃ કુટિલસ્ય મૈત્રી
વિધાતૃસૃષ્ટૌ ન હિ દૃષ્ટપૂર્વા ॥ ૧૨૨ ॥**

અર્થ—મૃતદાની ઇચ્છા, કૃષ્ણગુની દાન દેવામાં મરજી
વ્યભિચારણી સ્ત્રીની પોતાના પતિ ઉપર રૂચિ, સર્પની શાંતિ
અને કુટીલની મૈત્રી એ વિધાતાની સૃષ્ટિમાં દાઢ દિવસ
જોઈ નથી. ૧૨૨

**ઉત્તમાનામપિ સ્ત્રીणां विश्वासो नैव विद्यते ॥ रा-
जप्रियाः कैरविण्यो रमन्ते मधुपैः सह ॥ १२३ ॥**

અર્થ—રાજ (ચંદ્ર) જેને પ્રિય છે એવી પોયણીઓ મધુપ
(દાડ પીનારખીજ પક્ષમાં ભમરા)ની સાથે રમે છે માટે ઉત્તમ
સ્ત્રીઓનો પણ કદી વિશ્વાસ કરવો નહીં. ૧૨૩

**अयाचितः सुखं दत्ते याचितश्च न यच्छति॥सर्व-
त्वं चापि हरते विधिरुच्छृंखलो नृणाम् ॥ १२४॥**

૩૯

અર્થ-મર્યાદા વિનાનો વિધિ માગ્યા વિના સુખ આપે છે અને
માગવાથી આપતો નથી વળી દોષ વખત સર્વસ્વ હરી લે છે. ૧૨૪

દોઈંડદ્વયકુંડલીકૃતલસત્કોદંડચંડાશુગધ્વ-
સ્તોદંડવિપક્ષમંડલમથ ત્વાં વીક્ષ્ય મધ્યેરણમ્
॥ વલગ્નાણ્ડિવમુક્તકાણ્ડવલયજ્વાલાવલીતાણ્ડવ-
ધ્રસ્ત્યસ્વાણ્ડવરુષ્ટપાણ્ડવ મહો કો ન ક્ષિતીશઃ
સ્મરેત્ ॥ ૧૨૫ ॥

અર્થ-એ હાથથી કુંડળાકાર નખાવેલાં સુંદર ધનુષના લ-
યંકર ખાણેથી જેણે સંગ્રામની અંદર શત્રુમંડળનો નાશ કર્યો
છે એવા તમને એમને હાથમાં ગાંડીવ ધનુષ રાખેલા અને
ખાંડવ વનને ખાળવા પૂર્ણ ક્રોધ પામેલા અર્જુનને ઠાણ રાજ
યાદ ન કરે. ૧૨૫

સ્વણ્ડિતાનેત્રકજ્ઞાલિમંજુરજ્ઞપણ્ડિતાઃ॥મણ્ડિ-
તાસ્થિલદિકપ્રાંતાશ્રવણ્ડાંશોઃ પાંતુ માનવઃ ॥ ૧૨૬ ॥

અર્થ-ખંડિતા નાયકાના નેત્ર કમળની પંક્તિને રાજ કર-
વામાં પંડિત અને સર્વ દિશાઓને શોભાવનારા સૂર્યના કિરણો
તમારું રક્ષણ કરે. ૧૨૬

इति श्रीमत्पण्डितराजजगन्नाथकविविरचिते
भामिनीविलासेप्रस्ताविकोनाम प्रथमोविलासः १

એ પ્રમાણે પંડિતરાજ જગન્નાથ કવિના રચેલા ભા-
મિની વિલાસના પ્રસ્તાવિક શ્લોકોનો પેહેલો વિલાસ ભાષાન્તર
સહિત પૂર્ણ થયો.

૪૦

અથ દ્વિતીયો વિલાસઃ

શૃંગાર વિલાસ.

ન મનાગપિ રાહુરોધશંકા ન કલંકાનુગમો ન
પાંદુભાવઃ ॥ ઉપચીયત એવ કાપિ શોભા પરિતો
ભામિનિ તે મુખસ્ય નિત્યમ્ ॥ ૧ ॥

અર્થ—હે સ્ત્રી, તારા મુખરૂપી અંદરને જરા પણ રાકુ નડશે
એવી શંકા નથી, કલંકનો સંબંધ નથી, ક્ષિપાપણું નથી અને
ઉલટી શોભા અધિક થયા કરે છે. ૧

નિતરાં પરુષા સરોજમાલા ન મૃણાલાનિ વિચાર-
પેશલાનિ ॥ યદિ કોમલતા તવાંગકાનામથ કા
નામ કથાપિ પલ્લવાનામ્ ॥ ૨ ॥

અર્થ—હે સ્ત્રી, તારા અંગોની કામળતા આગળ કમળ કઠોર
છે, કમળનાળ પણ શોભા રહિત છે, ત્યારે કુંપળીઆની વાત
તો શું જ કરવી. ૨

સ્વેદાંબુસાંદ્રકણશાલિકપાલપોલીદોલાયિતશ્રવ-
ણકુણ્ડલવંદનીયા ॥ આનંદમંકુરયતિ સ્મરણેન
કાપિ રમ્યા દશા મનસિ મે મદિરેક્ષણાયાઃ ॥ ૩ ॥

અર્થ—પરસેવાના ઘાટા ખિંદુઓથી જનો લમણો શોભે છે,
અને જનો કાનમાં કુંડળો હલે છે, એવી સ્વચ્છ નેત્રવાળી સ્ત્રીની
દશા સ્મરણ કરવાથી આનંદનો અંકુર પેદા થાય છે. ૩

૪૧

કસ્તૂરિકાતિલકમાલિ વિધાય સાયં સ્મેરાનના
સપદિ શીલય સૌધમૌલિમ્ ॥ પ્રૌઢિં ભજંતુ કુમુદાનિ
મુદામુદારામુલ્લાસયંતુ પરિતો હરિતો મુશ્વાનિ ॥ ૪ ॥

અર્થ—હે સ્ત્રી, તું કસ્તૂરીનું તિલક કરી જરા હસતે ચહેરે
સાંજને વખતે જરા મેહેલની વ્થાસીને શોભાવ, પછી ભલે ચો-
મેર દિશાઓમાં કમળો પોતાનો ઉદાર દેખાવ દીએ. ૪

તન્મંજુ મંદહસિતં શ્વસિતાનિ તાનિ સા વૈ કલંક-
વિધુરા મધુરાનનશ્રીઃ ॥ અદ્યાપિ મે હૃદયમુન્મદયં-
તિ હંત સાયંતનામ્બુજસહોદરલોચનાયાઃ ॥ ૫ ॥

અર્થ—સાયંકાળના ખીલેલા કમળ સરખા નેત્રવાળી સ્ત્રીનું તે,
સુંદર હસવું, શ્વાસ લેવા, અને કલંક વિનાની મધુર મુખની
શોભા આજ દિવસ સુધી પણ મારા હૃદયને મોહ પમાડે છે. ૫

પ્રાતસ્તરાં પ્રણમને વિહિતે ગુરૂણામાકર્ણ્યા વાચમ-
મલાં ભવ પુત્રિણીતિ ॥ નેદીયસિ પ્રિયતમે પરમ-
પ્રમોદપૂર્ણાદરં દયિતયા દધિરે દૃગન્તાઃ ॥ ૬ ॥

અર્થ—સવારમાં સાસુ, સસરાને પગે પડતી વખતે પુત્રવાળી
થા, એવી નિર્ભંગ વાણી સાંભળી સ્ત્રીએ નજીક ઉભેલા પતિપર
થણા આનંદભરે કટાક્ષ નાખ્યા. ૬

ગુરુજનભયમદ્વિલોકનાન્તઃસમુદયદાકુલભાવમુદ્વ-
હન્ત્યાઃ ॥ દરદલદરવિન્દસુંદરે હા હરિણદૃશો નયને
ન વિસ્મરમિ ॥ ૭ ॥

6

૪૨

અર્થ—સાસુ સસરા સાસું ભય સહિત બેવાથી આકુળતાને
પામતા સ્ત્રીના જરા ઉધડતા કમળની પેઠે સુંદર નેત્રોને વિ-
સારતો નથી. ૭

बदरामलकाग्रदाडिमानामपहत्य श्रियमुन्नतौ क-
मेण ॥ अधुना हरणे कुचौयतेते दयिते ते करिशाव-
कुम्भलक्ष्म्याः ॥ ८ ॥

અર્થ—હે પ્યારી, તારા ઉંચા સ્તન, બોર, આંબળાં, ફેરી અને
દાડમની શોભાને હરી, હાલ હાથીના ખાળકના કુંભસ્થળની
શોભા હરવાનો યત્ન કરે છે. ૮

कपोलपार्लीं तव तन्वि मन्ये लावण्यधन्येदिशमु-
त्तराख्याम् ॥ आभाति यस्यां ललितालकायां म-
नोहरा वैश्रवणस्य लक्ष्मीः ॥ ९ ॥

અર્થ—હે સુંદર સ્ત્રી તારા કપોળને ઉત્તર દિશા સરખા માનું
છું કારણ કે તારા કપોળોપર સુંદર અલક (કશ) રહ્યા છે, અને
ઉત્તર દિશામાં અલકા (નગરી) છે. તારા કપોળોપર શ્રવણ
(કાન)ની શોભા રહી છે અને ઉત્તરમાં વૈશ્રવણ (કુબેર)ની
લક્ષ્મી રહી છે. ૯

नीर्वीं नियम्य शिथिलामुषसि प्रकाशमालोक्य
वारिजदृशः शयनं जिहासोः ॥ नैवावरोहति कदा-
पि च मानसान्मे नाभेः प्रभा सरंसिजोदरसोदरा-
याः ॥ १० ॥

અર્થ—સવારના પ્રકાશને બેઠ, શિથિલ પડી ગએલી નાડી

૪૩

ખાંધી શય્યાનો ત્યાગ કરવા ઇચ્છતી કમળ સરખા કામળ અંગવાળી સ્ત્રીની નામિની શોભા કાઈ દીવસ મારા મનમાંથી દૂર ખસતી નથી. ૧૦

મુષૈવ નક્તં પરિકલ્પ્ય ગન્તું મૃષૈવ રોષાદુપજલ્પ-
તો મે ॥ ઉદશ્રુચંચન્નયના નતાક્ષી ગિરં ન કાં કા-
મુરરીચકાર ॥ ૧૧ ॥

અર્થ-રાત વખતે ખાહેર જવાનું ખોડું બહાનું કાઢી કોધ કરી જ્યારે હું બોલ્યો ત્યારે ઝના ચપળ નેત્રોમાં આંસુ આવ્યા ગયાં છે એવી નમ્ર અંગવાળી સ્ત્રીએ શું શું વચનો ન કહ્યાં. ૧૧

તદવધિ કુશલી પુરાણશાસ્ત્રસ્મૃતિશતચારુવિચા-
રજો વિવેકઃ ॥ યદવધિ ન પદં દધાતિ ચિત્તે હરિ-
ણકિશોરદ્વજો દ્વજોર્વિલાસઃ ॥ ૧૨ ॥

અર્થ-જ્યાંસુધી મૃગના ખાળક સરખા નેત્રવાળી સ્ત્રીની દૃષ્ટિનો વિશ્વાસ ચિત્તમાં નથી ચોટ્યો, ત્યાંસુધી સેંકડો પુરાણ, શાસ્ત્ર અને સ્મૃતિના સુંદર વિચારથી ઊત્પન્ન થએલો વિવેક ટકી શકે છે. ૧૨

આગતઃ પતિરિતીરિતં જનૈઃ મૃણ્વતી ચકિતમેત્ય
દેહલીમ્ ॥ કૌમુદીવ શિશિરીકરિષ્યતે લોચને
મમ કદા મૃગેક્ષણા ॥ ૧૩ ॥

અર્થ-તારા પતિ આવે છે, એવું માણસો પાસેથી સાંભળી ઉતાવળી ઊંખરા ઉપર આવેલી મૃગનયની, આંધીનીની પેઠે મારા નેત્ર ક્યાં ઠંડાં કરશે. ૧૩

૪૪

અવધૌ દિવસાવસાનકાલે ભવનદ્વારિ વિલોચને
દધાના ॥ અવલોક્ય સમાગતં તદા મામથ રામા
વિકસન્મુખી વભૂવ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ—દિવસ આયમતી વખતે જ્યારે મારા આવવાનો અવધિ
પુરો થઈ રહ્યો ત્યારે મારી સ્ત્રી ધરના પારણા આગળ જોવા લાગી
તેવામાં મને આવેલો જોઈ તેનો ચેહેરો પ્રસન્ન થયો. ૧૪

વક્ષોજાગ્રં પાણિનામૃષ્ય દૂરં યાતસ્ય દ્રાગાનનાલ્જં
પ્રયસ્ય ॥ શોણાગ્રાભ્યાં ભામિનીલોચનાભ્યાં જોષં
જોષં જોષમેવાવતસ્યે ॥ ૧૫ ॥

અર્થ—સ્તન સ્પર્શ કરી દૂર ગયેલા પતિનું મુખકમળ લાલ-
ચોળ આંખથી જોતી જોતીજ સ્ત્રી જિભી રહી. ૧૫

ગુરુભિઃ પરિવેષ્ટિતાપિ ગણ્ડસ્થલકણ્ડૂયનચૌરુકત-
વેન ॥ દરદર્શિતહેમબાહુનાલા મયિ લાલા નયનાં-
ચલં ચકાર ॥ ૧૬ ॥

અર્થ—વડીલોમાં મધ્યમાં વીટાએલી છતાં પણ બાળા (સ્ત્રી)
જગંડસ્થળ (લમણી)ને ખંજોળવાના નિષથી જરા હાથનો લટકો
દેખાડી મારા ઉપર કટાક્ષો નાખ્યા. ૧૬

ગુરુમધ્યગતા મયા નતાક્ષી નિહતા નીરજકારકેણે
મન્દમ્ ॥ દરકુણ્ડલતાણ્ડવં નતધૂલતિકં મામ-
વલોક્ય ઘૂર્ણિતાસીત્ ॥ ૧૭ ॥

અર્થ—વડીલોના મધ્યમાં રહેલી નમ્ર સ્ત્રીપર મેં કમળની કળી

૪૫

નાખી, ત્યારે જરા કુંડળના હલવા સહિત વાંકી બ્રહ્મી કરી
મારા સામું બેઠ ગુસ્સે થઈ. ૧૭

વિનયે નયનારુણપ્રસારઃ પ્રણતૌ હન્ત નિરન્તરાશ્રુ
ધારાઃ ॥ અપિ જીવિતસંશયઃ પ્રયાણેનહિ જાને હ-
રિણાક્ષિ કેન તુષ્યે ॥ ૧૮ ॥

અર્થ—પરદેશ જતી વખતે પ્રુરૂપ સ્ત્રીને કહે છે કે તું વિનય
કરનાથી લાલ્લ આંખ કરે છે, નમવાથી નિરંતર આંસુની ધાર
અક્ષાવે છે અને જવાનું નામ લેવાથી તારા જીવવાનો પણ સંશય
આવી પડે છે ત્યારે હે હરિણી સરખા નેત્રવાળી, હું નથી જાણતો
કે મારે કેમ કરી રાજ રહેવું. ૧૮

અકરુણ મૃષા વાચં બ્રૂષે વિમુંચ મમાંચલં તવ પ-
રિચિતઃ સ્નેહઃ સમ્યદ્મયેત્યભિધાયિનીમ્ ॥ અવિ-
રલગલદ્વાષ્પાં તન્વીં નિરસ્તવિભૂષણાં ક ઇવ ભવ
તીં ભદ્રે નિદ્રે વિના વિનિવેદયેત્ ॥ ૧૯ ॥

અર્થ—હે ઇયા વિનાના તું ખોટું બોલે છે, મારો છેડો છોડી
દે, તારો સ્નેહ સારી પેટે જાણ્યો, એમ કહી આંસુ ખેરતી
અને અલંકાર વિનાની કામિનીને હે ભલ્લી નિંદ્રા તું વિના
ખીબું કાણ બતાવે! ૧૯

તીરે તરુણ્યા વદનં સહાસં નીરે સરોજંચ મિલદ્વિ
કાશમ્ ॥ આલોક્ય ઘાવત્યુભયત્ર મુગ્ધામરન્દ-
લુબ્ધાલિકિશોરમાલા ॥ ૨૦ ॥

૪૬

અર્થ—તરણીતું કાંઠીપર હસતું મુખ અને પાણીમાં ઊગતું જતું કમળ એ બંનેને જોઈ મકરંદમાં લોભાએલી ભમરાની હાર બંને તરફ દોડે છે. ૨૦

વીક્ષ્ય વક્ષસિ વિપક્ષકામિનીહારલક્ષ્મ દયિતસ્ય
ભામિની ॥ અંસદેશવિનિવેશિતાં ક્ષણાદાચકર્ષ
નિજબાહુવહ્લરીમ્ ॥ ૨૧ ॥

અર્થ—પતિના વક્ષઃસ્થળપર પરાઈ સ્ત્રીના હારની નિશાની જોઈ ખભાપર રહેલો પોતાનો હાથ ભામિનીએ જલદી ખેંચી લીધો. ૨૧

દરાનમત્કંધરબંધમીષન્ નિમીલિતસ્નિગ્ધવિલો-
ચનાજ્ઞમ્ ॥ અનલ્પનિશ્વાસભરાલસાંગં સ્મરામિ સંગં
ચિરમંગનાયાઃ ॥ ૨૨ ॥

અર્થ—જ્યાં ગરદન જરા નમે છે, સ્નેહવાળાં નેત્ર જરા વીંચાય છે અને ધણા શ્વાસોથી અંગ નરમ પડી ગયું છે એવા અંગનાના સંગને હું લાંબી મુદત સંભાળું છું. ૨૨

રોષોવેશાન્નિર્ગતં યામયુગ્માદેત્ય દ્વારં કાચિદારઘ્યાં
ગુણંતમ્ ॥ મામાજ્ઞાયૈવાયયૌ કાતરાક્ષી મંદં મંદં
મંદિરાદિંદિરવે ॥ ૨૩ ॥

અર્થ—ક્રોધ કરી બહાર નિકળી પડેલો, બે પહોર ખમી ખા-રણ આગળ કાંઈ ગણુગણુતો ઊભો એવું બહી અપળ નેત્રવાળી સ્ત્રી ધીમે ધીમે ઘરની અંદર આવી. ૨૩

૪૭

હૃદયે કૃતશૈવલ્લાનુસંગા મુહુરંગાનિ યતસ્તતઃ ક્ષિ-
પંતી ॥ પ્રિયનામપરે મુખે સર્વનામતિદીનામિયમા
દધાતિ । દૃષ્ટિમ્ ॥ ૨૪ ॥

અર્થ—હૃદયમાં ઠંડકને માટે શેવાળનો સંગ કરનારી, આમ
તેમ અંગોને વારંવાર મરોડતી આ સ્ત્રી સખીના મોઢાથી જ્યારે
પતિનું નામ સાંભળે છે ત્યારે ગરીબ સરખો નજર કરે છે. ૨૪

इत एव निजायं । गताया वनिताया गुरुभिः
समावृतायाः ॥ परिवर्तितकन्धरं नतभू स्मयमानं
वदनांबुजं स्मरामि ॥ २५ ॥

અર્થ—હુ મણાંજ પીયર ગએલી અને વડીલોથી વીંટાળેલી
સ્ત્રીનું વાંકી ડોકવાળું નમ્ર બકુટી સહિત હસતુ મુખકમળ
સંભાળું છું. ૨૫

कथय कथमिवाशा जायतां जीविते मे मलयभुज
गवांता वांति वाताः कृतांताः ॥ अयमपि खलु गु-
ञ्जन् मञ्जु माकंदमौलौ चुलुकयति मदीयां चेतनां
चंचरीकः ॥ २६ ॥

અર્થ—મલય પર્વતના સર્પના મુખથી નિકળેલા કાળ સરખ
વાયુ વાય છે, તે મારાથી જીવવાની આશા કેમ બંધાય. વળી
આંખાની કાળપર સુંદર ચુંબર કરતો આ ભમરો પણ મારી
ચેતના હરી લેય છે. ૨૬

निरुध्य यांतीं तरसा कपोतीं कूजत्कपोतस्य पुरो

૪૮

વધાને ॥ મયિ સ્મિતાર્દ્રં વદનારવિંદં સા મંદમંદં
રમયંભૂવ ॥ ૨૭ ॥

અર્થ—શબ્દ કરતા કપોત (કપુતર)ની પાસે ઉતાવળ કરી જતી
કપોતીને શેફીને મં જ્યારે પકડી ત્યારે તે સ્ત્રીએ હસતે ચેહેરે
ધીમે ધીમે મારી સામે જોયું. ૨૭

તિમિરં હરંતિ હરિતાં પુરઃસ્થિતા સ્તિરયન્તિ તાપ-
મથ તાપશાલિનામ્ ॥ વદનલ્પિષસ્તવ ચાકોરલો-
ચને પરિમુદ્રયંતિ સરસીરુહશ્રિયઃ ॥ ૨૮ ॥

અર્થ—હે ચંદ્રાર સરખા નેત્રવાળી તારા મુખની કાંતિ દિશા-
જ્ઞાના અંધકારને હરે છે, સંતાપથી તપેલાના તાપને મટાડે છે
અને કમળની શોભા ઢાંકે છે. ૨૮

કુચકલશયુગાંતર્મામકીનંનરવાકં સપુલકતનુ મંદં
મંદમાલોકમાના ॥ વિનિહિતવદનં માં વીક્ષ્યબાલા
ગવાક્ષે ચકિતતનુ નતાંગી સદ્મ સદ્યો વિવેશ ॥ ૨૯

અર્થ—સ્તનના મધ્યમાં લાગેલા મારા નખને ધીમે ધીમે જોવા
ઉભેલી સ્ત્રીએ, જોખમાં મોં કરી ઉભેલા અને જ્યારે જોયો, ત્યારે
ચકિત થઈને તરત ધરમાં પેડી. ૨૯

વિધાય સા મદ્વદનાનુકૂલં કપોલમૂલં હૃદયે શયા-
ના ॥ તન્વી તદાનીમતુલાં બલારેઃ સામ્રાજ્યલક્ષ્મી
મધરીચકાર ॥ ૩૦ ॥

અર્થ—સ્ત્રી, જ્યારે મારા સામું મુખ કરીને જાતી સરસી સુવે છે
ત્યારે ચક્રવાર્તી ઇંદ્રની સાહેબી પણ તુચ્છ થઈ જાય છે. ૩૦

૪૯

મુહુરર્થિતયાચ નિદ્રમા મે વત યામે ચરમે નિવે
 દિતાયાઃ ॥ ચિબુકં સદૃશો મૃશામિ યાવન્મયિ
 તાવન્મુદિરોઽપિ નિર્દયોઽભૂત્ ॥ ૩૧ ॥

અર્થ—માંડ માંડ આવેલી નિંદ્રાથી છેલ્લા પહોરમાં પ્રિયા
 વિષે સ્વપ્નું આવ્યું જથી મેં સ્ત્રીની હડપચીનો સ્પર્શ કરવા
 માંડયો. તેવામાં મેઘ પણ મારી ઉપર નિર્દય થયો એટલે ગ-
 જના કરવા લાગવાથી મારી નિંદ્રા હડી ગઈ. ૩૧

શ્રુતિશતમપિ ભૂયઃ શીલિતં ભારતં વા વિરચયતિ
 તથા નો હંત સંતાપશાંતિમ્ ॥ અયિ સપદિ યથા-
 યં કેલિવિશ્રાંતકાંતાવદનકમલનાલાત્ કાંતિસાં-
 દ્રો નકારઃ ॥ ૩૨ ॥

અર્થ—કામક્રીડાથી થાકેલી કાંતાના મુખ કમળથી નિકળેલો
 નકાર જવી રીતે સંતાપથી મોકળો કરે છે તેવી રીતે સંકટો શ્રુતિ
 અને ભારત જવા શાસ્ત્રો પણ મને શાંત કરતાં નથી. ૩૨

લવલીં તવ લીલયા કપોલે કવલીકુર્વતિ કોમ-
 લત્તિષા ॥ પરિપાણ્ડુરપુણ્ડરીકચ્ચણ્ડેપરિપેતુઃપરિ
 તોમહાધયઃ ॥ ૩૩ ॥

અર્થ—હે સ્ત્રી, તારા કપોળે, કામળ કાંતિએ કરી માત્ર લી-
 લાથીજ લવલીની લક્ષ્મીને હરાવી ત્યારે સદૃશ કમળના સમૂહને
 મોટી ચિંતા થવા લાગી. ૩૩

યૌવનોદ્ગમનિતાન્તશક્ષિતાઃશીલશૌર્યબલકાન્તિ
 લોભિતાઃ॥ સંકુચન્તિવિ કસન્તિરાઘવે જાનકીનય-

૫૦

ननीरजश्रियः ॥ ३४ ॥

અર્થ—નવી જુવાની કુટુવાથી અત્યંત શંકાવાળી અમે શીજ, શૌર્ય, બળ અને ક્રાંતિથી લોભાએલી સીતાજીના નેત્રકમળની શોભા રામચંદ્રને જોઈ સંકાય તથા વિકાસ પામે છે. ૩૪

**अधिरोप्य हरस्य हन्त चापं परितापं प्रशमय्य
बान्धवानाम् ॥ परिणेष्यति वा नवा युवायं निरपायं
मिथिलाधिनाथपुत्रीम् ॥ ३५ ॥**

અર્થ—શંકરના ધનુષને દોરી ચડાવી બાંધવોના પરિતાપને શમાવી, રામ, મિથિલા નગરીના રાજાની પુત્રી સીતાને પરણીને કે નહીં એવી રીતે લોક શંકા કરવા લાગ્યા. ૩૫

**भुजपञ्जरे गृहीता नवपरिणीता वरेण रहसि बधूः
॥ तत्कालजालपतिता बालकुरंगीव वेपते नित-
राम् ॥ ३६ ॥**

અર્થ—નવીન પરણેલી અને એકાંતમાં પતિએ આલિંગન કરેલી સ્ત્રી, તરત જળમાં પકડાએલી હરિણની બાળકીની મા-ફક અત્યંત કંપે છે. ૩૬

**उपनिषदः पेरपता गीतापि च हन्त मतिपथं नी-
ता ॥ तदपि न हा विधुवदना मानससदनाद्व-
हिर्याति ॥ ३७ ॥**

અર્થ—ઉપનિષદોનો પાઠ કર્યો, ગીતાજી પણ સારી પેઠે વિ-આર્યા તોપણ ચંદ્રવદની મનરૂપ ધરથી બાહર નિકળતી નથી. ૩૭

૫૧

અકરુગહૃદય પ્રિયતમ મુચ્ચામિ ત્વામિતઃ પરં ના-
હમ્ ॥ इत्यालपति कराम्बुजमादायालीजनस्य
विकला सा ॥ ૩૮ ॥

અર્થ—ગાંડી બની ગએલી સ્ત્રી, સખીનો હાથ આવી કહે છે
કે હે નિર્દય દૃઢ્યના પ્યારા પતિ તને હવે હું નહીં છોડું, (આ
નિરહિણી સ્ત્રીનું વચન છે). ૩૮

लोभाद्वराटिकानां विक्रेतुं तक्रमविरतमटन्त्या ॥ ल-
ब्धो गोपकिशोर्या मध्येस्थं महेंद्रनीलमणिः॥ ૩૯ ॥

અર્થ—ઠોડીના લોભથી છાસં વેચવા બટકતી ગોવાળણુને
શેરીની વચમાં ઈંદ્ર નીલમણિ (નીલવી સરખા શ્યામ કૃષ્ણ)
મળ્યા. ૩૯

रूपारुचिं निरसितुं रसयन्त्या हरिमुखस्य लाव-
ण्यम् ॥ सुदृशः शिव शिव सकले जाता सकलेरेव
जगत्यरुचिः ॥ ૪૦ ॥

અર્થ—રૂપની અરુચિ ટાળવાને હરિના મુખની સુંદરતા બે-
નારી સ્ત્રીને આખા જગતમાં અરુચિ થઇ પડી. ૪૦

किं जल्पसि मुग्धतया हन्त ममांगं सुवर्णवर्णमि-
ति ॥ तप्यतिपतति हुताशे तदा हताशे तुलां तवा-
रोहेत् ॥ ૪૧ ॥

અર્થ—હે સ્ત્રી, તું અજ્ઞાનતાથી પોતાના અંગને સોના સરખું
કેમ ગણે છે, કારણ કે સોનું બ્યારે અગ્નિમાં પડી શુદ્ધ થાય
ત્યારે તારા અંગની ઉપમા આપી શકાય. ૪૧

૫૨

ઔત્સુક્યાત્પરિમિલતાં ત્રપયા સંકોચમશ્ચતાંચ
મુદ્ધુઃ ॥ નવસંગમયોર્ધૂનોર્નયનાનામુત્સવો જયતિ ૪૨

અર્થ—ઉત્સુકપણથી મળતાં અને લાજથી વારંવાર સંકોચ પામતાં નવાં પરણેલાં દંપતી (શ્રી પુરૂષ)ના નેત્રોનો ઉત્સવ જય પામે છે. ૪૨

ગીરમાર્ગમર્મીયત્વા લધિમાનં કુચતટાત્ કુરંગદશા-
મ્ ॥ સ્વીકુર્વતે નમસ્તેષાં યૂનાં ધૈર્યાય નિર્વિવે-
કાય ॥ ૪૩ ॥

અર્થ—પોતાનું ભારેપણ આપી મૃગનેણીના સ્તનથી હલકાઈ લેનારા જીવાનોના તે નિર્વિવેકી ધૈર્યને નમસ્કાર કરું છું. ૪૩

ન્યઞ્ચતિ વયસિ પ્રથમે સમુદઞ્ચતિતરુ ણિન્નિ તદા
સુદ્દશઃ ॥ દધતિસ્મ મધુરિમાણં વાચો ગતયશ્ચ વિભ્ર-
માશ્ચ મૃશમ્ ॥ ૪૪ ॥

અર્થ—શ્રીની જ્યારે પેહેલી અવસ્થા જાય છે, અને જીવા-
નીનો ઉદય થાય છે, ત્યારે વાણી, ગતિ અને વિલાસમાં
મધુરતા આવે છે. ૪૪

નિઃસીમશોભાસાભાગ્યં નતાંગ્યા નયનદ્વયમ્ ॥ અ-
ન્યોન્યલોકનાનંદવિરહાદિબ ચંચલમ્ ॥ ૪૫ ॥

અર્થ—બેહદ શોભાવાળું શ્રીના નેત્રનું જોડું એક બીજાને
જોવામાં આનંદના વિરહથી ચંચળ હોય નહીં જણે તેમ
શોભે છે. ૪૫

૫૩

ગુરુમધ્યે હરિણાક્ષી માર્તિકશકલૈર્નિહન્તુકામં
મામ્ ॥ રદયન્નિતરસનાથં તરલિતનયનં નિવાર-
યાંચક્રે ॥ ૪૬ ॥

અર્થ—વડીલોના મધ્યમાં બેઠેલી મૃગનયનીને મેં માટીના
ઢેકાથી મારવાનો ઉદ્દેશ કર્યો તેવામાં દાંતથી જીભના ટેરવાને
દાખી અંગૂઠા નેત્રથી મને મહત્તે કરી. ૪૬

નયનાંચલાવ્રમર્શી યા ન કદાચિત્ પુરા કથં સેહે ॥
આલિન્ગિતાપિ જોષં તુસ્થૌ સાગંતુકેન દયિતેના ॥ ૪૭

અર્થ—જે સ્ત્રી પ્રથમ આંખના અણુસારથી કરેલી હરકત પણ
ખમ્બી શક્તી નહોતી તે સ્ત્રીને બાહેર ગામથી આવેલા પતિએ
ખૂબ દાખ્યા છતાં તે શુપચુપ બીબી રહી. ૪૭

માનપરાંચદ્વદનાપિ સા પ્રિયા શયાનૈવ કરકમલે ॥
ઉદ્વેલજ્જ્વલસમલસગ્રીવાબન્ધં કપોલમાથસે ॥ ૪૮ ॥

અર્થ—માનથી મરડાએલું મોઢું લઈ પતિના હાથમાં સુતેલી
સ્ત્રી, હાથ ઉપર ચેષ્ટા કરનાર અને આળસથી મરડાતી ડોકાવાળો
કપોળ (લમડો) ધારણ કરે છે. ૪૮

લોચનફુલ્લામ્બોજદ્વયલોભાન્દોલિતૈકમનાઃ શુભ્રે ॥
કસ્તૂરીતિલકમિષાદયમલિકેલિસ્તવોહસતિ ॥ ૪૯ ॥

અર્થ—હે ગોરી, તારા કપાળ ઉપરનું કસ્તૂરીનું તિલક, તારા
નેત્રને ખીલેલા કમળ સરખા જોઈ સુગંધ લેવા આવેલા ભમરા
સરખો દેખાવ દીએ છે. ૪૯

અધિરજનિ પ્રિયસવિધે કથમપિ સંવેશિતા વ-

૫૪

લાદુરુભિઃ ॥ કિં ભવિતેતિ નુ શઙ્કાં પંકજનયના
પરામૃશતિ ॥ ૫૦ ॥

અર્થ—માંડ માંડ સમજવી પતાવી રાત્રિમાં સાસુએ પતિ પાસે
ગોઠવેલી કમળનયની, આતે શું થશે એવા વિચારમાં પડી. ૫૦

ચિન્તામીલિતમાનસો મનસિજઃ સર્વ્યો વિ-
હીનપ્રભાઃ પ્રાણેશઃ પ્રણયાકુલઃ પુનરસાવાસ્તાં સ-
મસ્તા કથા ॥ એતત્ત્વાં પ્રતિબોધયામિ મમ્ ચેદુક્તિં
હિતાં મન્યસે મુગ્ધે મા કુરુ માનમાનનમિદં રા-
કાપતિર્જયતિ ॥ ૫૧ ॥

અર્થ—કામદેવ તો ચિંતામાં ડુબેલો છે, સખીઓ કાંતિ વિનાની
છે, અને પતિ સ્નેહમાં નિમગ્ન છે. આ બધી વાત પડતી મેલી
જે તું માને તો તને એક હિતની વાત કહું છું કે હે અજાણ
સ્ત્રી, માન મુકી દે તારા મુખને ચંદ્ર જતી લેશે, એટલે હવે
તારું માન રહેવાનું નથી. ૫૧

અલંકર્તુ કૈળા મૃશમનુભવન્ત્યા નવરુજાં સશી-
ત્કારં તિર્યગ્વલિતવદનાયા મૃગદ્દશઃ ॥ કરાગ્ન
વ્યાપારાનતિસુકૃતસારાન્ રસયતો જનુઃ સર્વ
શ્લાઘ્યં જયતિ લલિતોત્તંસ ભવતઃ ॥ ૫૨ ॥

અર્થ—કાનને શોભાવવા સાડ વીંધાવવાની પીકા સહન કરતી,
અને જરા વાંકું મોઢું કરી સીસકારા કરતી સ્ત્રીના હાથના
હાટકાની મોજ માણુનારા હે ક્ષણિત નાયક તારે આખો જન્મારો
સફળ થયો. ૫૨

૫૫

આયાતૈવ નિશા નિશાપતિકરૈઃ કીર્ણં દિશામ-
ન્તરં ભામિન્યો ભવનેષુ ભૂષણગૈરજ્ઞાનિ સંસ્કુર્વ-
તે ॥ મુગ્ધે માનમપાકરોષિ ન મનાગદ્યાપિ રોષેણ
તે હા હા બાલમૃણાલતોઽપ્યતિતરાં તન્વી તનુસ્તા-
મ્યતિ ॥ ૫૩ ॥

અર્થ—આ રાત પડી, ચંદ્ર કિરણોથી સર્વ દિશાઓ પ્રકાશી
રહી છે અને સ્ત્રીઓ ધરમાં અલંકારથી અંગ શોભાવે છે. આવા
વખતમાં હે અજાણ સ્ત્રી તું ક્રોધથી જરા પણ માન છોડતી
નથી તો અરેઅફસોસ છે, દામળદમળનાળથી પણ અતિ દામળ
તાઈ શરીર તપે છે. ૫૩

વાचं मांगलिकीं प्रयाणसमये जल्पत्यनल्पं जने
केलीमन्दिरमारुतायनमुखे विन्यस्तवक्त्रांबुजा॥निः-
श्वासग्लपिताधरं परिपतद्वाष्पार्द्रवक्षोरुहा बाला
लोलविलोचना शिव शिव प्राणेशमालोकते॥५४॥

અર્થ—પતિના જવાને પ્રસંગે અનેક મંગળ વાણી બોલાય છે
ત્યારે પતિને બેવાને શયનગૃહની ખારીમાં મોં રાખી ઉભેલી
સુંદરી નિસાસા સાથે આંસુ ખેરે છે. ૫૪

दारिद्र्यं भजते कलानिधिरयं राकाधुना म्लायति
स्वैरं कैरवकाननेषु परितो मालिन्यमुन्मीलति ॥
द्योतन्ते हरिदंतराणि सुहृदांवृंदं समानंदति
त्वं चेदंचसि कांचनाङ्गि वदनाम्भोजे विकासश्रि-

૫૬

યમ્ ॥ ૫૫ ॥

અર્થ—હે સુવર્ણ સરખા અંગવાળી, તારું મુખ કમળ પ્રકાશતી વખતે આ ચંદ્ર દરિદ્ર થાય છે, રાત્રિ શેઠાય પામે છે, પોયણી (રાત્રિ વિકાસી કમળ)નું વન મલિન થઈ જાય છે, દિશાઓ પ્રકાશે છે અને સંબંધીઓનો સમૂહ આનંદ પામે છે. ૫૫

પાટીરદ્વુભુજંગપુંગવમુસ્વાદ્યાતા ઇવાતાપિનો વા-
તા વાંતિ દહંતિ લોચનમમી તામ્રા રસાલદ્વુમાઃ ॥
એતે હંત કિરંતકૂજિતમયં હાલાહલં કોકિલા બા-
લા વાલમૃણાલકોમલતનુઃ પ્રાણાન્કથં રક્ષતુ ૫૬॥

અર્થ—ચંદ્રન વૃક્ષના સર્પના મુખથી આવેલા હોય નહીં જાણે એવી રીતે સંતાપ કરનારા વાયુ વાય છે, લાલ આંખાનાં ઝાડ નેત્રને બાળે છે, અરે આ ઠોચલ ઝેર સરખો ટઉકે કરે છે ત્યારે નાના કમળનાળ સરખી ઠોમળ કાયાવાળી આ બાળા પ્રાણ કેમ બચાવી શકે ? ૫૬

આયાતૈવ નિશા મનો મૃગદ્વશામુંનિદ્રમાતન્વતી
માનો મે કથમેષ સમ્પ્રતિ નિરાતઙ્ગં હૃદિ સ્થાસ્ય
તિ ॥ ઉન્નીયોહમિમં સરોજનયના યાવદ્વિધત્તે ત્વરા
તાવત્કામનૃપાતપત્રસુષમં બિંબં બભાસે વિધોઃ॥૫૭॥

અર્થ—મૃગનેણીના મનને જગાવનારી રાત્રિ આવી ત્યારે હમણાં મારું માન બેધડક રીતે હૃદયમાં કેમ રહી શકશે. એવો તર્ક લાવી કમળનયની ઉતાવળ કરે છે એટલામાં કામદેવરૂપી રાજના છત્રની શોભા ધરાવનાર ચંદ્રના બિંબનો ઉદય થયો. ૫૭

૫૭

પ્રભાતસમયપ્રભાં પ્રણયનિન્દુવાના રસાદમુખ્ય
નિજપાણિના દ્વશમમીલયહ્લીલયા ॥ અયં તુ સ્વલુ
પદ્મિનીપરિમલાલિપાટચ્ચરો રવેરુદયમધ્યગાદધિક-
ચારુતૈર્મારુતૈઃ ॥ ૫૮ ॥

અર્થ—સવારનો ઉજ્જસ પતિની નજરે ન પડે એવું ધારી પ-
તિની સાથે પોટેલી સ્ત્રીએ સ્નેહનો ભાવ બનાવી પોતાનો હાથ
તેની આંખોપર મુક્યો એટલામાં કમળના સુગંધને હરનાર પવ-
નોથી તેના પતિને સૂર્ય ઉગવાની ખબર પડી. ૫૮

વિદૂરાદાશ્ચર્યસ્તિમિતમથ કિંચિત્ પરિચયાદુદંચ-
ચાંચલ્યં તદનુ પરિવિસ્ફારિતરુચિ ॥ ગુરૂણાં સંઘાતે
સપદિ મયિ યાતે સમજનિ ત્રપાઘૂર્ણત્તારં નયનમિહ
સારઙ્ગજદ્વશઃ ॥ ૫૯ ॥

અર્થ—ગુરૂ વર્ગમાં થેડેલી સ્ત્રી પાસે માફ જવું થતાં છેટેથી
તે સ્ત્રીનું નેત્ર આશ્ચર્યથી નિશ્ચળતાવાળું, જરા ઓળખાણ પડ્યા
પછી ચંચળતાવાળું, રચિત્રાળું અને પછી લાજતી ધુમતી કી-
કીત્રાળું થયું. ૫૯

કપોલાવુન્મીલત્પુલકનિકુરમ્બૌમયિ મનાડ્મૃશ
ત્યન્તઃસ્મેરસ્તબકિતમુશ્વામ્બોરુહરુચેઃ ॥ કથક્કારં
શકયાઃ પરિગદિતુમિન્દીવિરદ્વશો લસદ્વાક્ષાનિર્ઘ્યદ્ર-
સભરસપક્ષા ભણિતયઃ ॥ ૬૦ ॥

અર્થ—રોમાંચવાળાં કપોળ (લમણા)નો મેં સ્પર્શ કર્યો તેથી
અંદર જરા હસવું આવેલ છે. અને રાત્રીપામાં ચેહેરો થયો છે

૫૮

એવો કમળ સરખા મુખવાળી સ્ત્રીના દ્રાક્ષરસ સરખાં વચનોનું
વર્ણન મારાથી કેમ થઈ શકે ? ૬૦

રાજાનં જનયામ્બભૂવ સહસા જૈવાતૃકત્વાનુ યઃ
સોઽયં કુણ્ઠિતસર્વશાક્તિનિકરો જાતો જરાર્ત્તો
વિધિઃ ॥ સમ્પ્રત્યુન્મદસ્વઞ્જરીટનયનાવક્રાય નિત્ય-
શ્રિયે દાતા રાજ્યમસ્વખંડમસ્ય જગતો ધાતા ન્વો
મન્મથઃ ॥૬૧॥

અર્થ—હે ચંદ્ર તને જણે રાજા બનાવ્યો તે બ્રહ્મા અશક્ત અને
ખુદો થઈ ગયો છે. હાલ નવીન બ્રહ્મા કામદેવ, ચક્રાર સરખા
નેત્રવાળા સ્ત્રીના નિત્ય શોભીતા મુખને આ જગતનું અખંડ
રાજ્ય આપશે. ૬૧

આવિર્ભૂતા યદવધિ મધુરસ્યંદિની નન્દસૂનોઃ
કાન્તિઃ કાચિન્નિશ્ચિલનયનાકર્ષણે કાર્મણજ્ઞા ॥
શ્વાસો દીર્ઘસ્તદવધિ મુખે પાણ્ડિમા ગંડમૂલે ઝૂન્યા
વૃત્તિઃ કુલમૃગદ્દશાં ચેતસિ પ્રાદુરાસીત્ ॥૬૨॥

અર્થ—જ્યારથી સર્વ જગતના નેત્રના આકર્ષણ કરવામાં કામણ
બાણનારી મધુરી નંદના પુત્ર કૃષ્ણની કાંતિ પ્રગટ થઈ ત્યારથી
કુલીન સ્ત્રીઓના મુખમાં લાંબો શ્વાસ, ગંડસ્થળમાં ધોળાશ અને
ચિત્તમાં શૂન્ય વૃત્તિ પ્રગટ થઈ. ૬૨

પ્રસંગે ગોપાનાં ગુરુષુ મહિમાનં ચદુપતેરુપાકર્ણ્ય
સ્વિદ્યત્પુલકિતકપોલા કુલવધૂઃ ॥ વિષજ્વાલાજાલં

૫૯

ધગિતિ વમતઃ પન્નગપતેઃ ફળાયમાશ્ચર્યં સ્થગય-
તિતરાં તાંડવવિધિમ્ ॥૬૩॥

અર્થ—ગોવાળીઆની વાતોના પ્રસંગમાં વડીલોના મુખથી
ચક્રપતિ કૃષ્ણનો મહિમા સાંભળી કુલીન સ્ત્રીએ પરસેવો અને
શેમાંચવાળા કપોળવાળી થઈ ઝરની ઝાળોને ધકધક ઓકતા
સર્પરાજ કાળીયની ફેણ ઉપર ધણી આશ્ચર્યતાથી સ્થિર થઈ
નાચનાર કૃષ્ણનું ચિત્ર પાડ્યું. ૬૩

કૈશોરે વયસિ ક્રમેણ તનુતામાયાતિ તન્વ્યાસ્તના
વાગામિન્યશ્ચિલેશ્વરે રતિપતૌ તત્કાલમસ્યાજ્ઞયા ॥
આસ્યે પૂર્ણજાશાઙ્કતા નયનયોસ્તાદાત્મ્યમમ્ભોરુ-
હાં કિઞ્ચાસીદમૃતસ્ય ભેદવિગમઃ સાચિંસ્મિતે તા-
ત્ત્વિકઃ ॥૬૪॥

અર્થ—કિશોર અવસ્થામાં ક્રમે કરી સ્ત્રીના સ્તન દુર્બળ થઈ
જાય છે અને સર્વનો ઈશ્વર રતિનો પતિ કામદેવ આવતાં તરતજ
તેનો હુકમ થયેથી મુખમાં પૂર્ણ ચંદ્રપણું, નેત્રમાં કમળનું સ્વ-
રૂપ અને હસવામાં અમૃત આવે છે. ૬૪

શયિતા શેવલશયને સુષમાશેષા નવેન્દુલેખેવા ॥
પ્રિયમાગતમપિ સવિધે સત્કુરુતે વીક્ષર્ણૈરેવ ॥૬૫॥

અર્થ—નવીન ચંદ્રમાની રેખાની માફક થોડી કાંતિવાળી
શેવાળના શયનમાં સુતેલી સ્ત્રી, પાસે આવેલા પતિનો નેત્રથીજ
સત્કાર કરે છે. ૬૫

વિરહેણ વિકલહૃદયા વિલપન્તી દયિત દયિ-

૬૦

તેતિ ॥ પ્રિયમાગતમપિ સવિધે પરિચયહીનેવ વીક્ષતે
બાલા ॥૬૬॥

અર્થ—વિરહથી વિકળ હૃદયવાળી નાથ નાથ એ પ્રમાણે
વિલાપ કરતી બાળા નજીક આવેલા પતિને પણ જાણે ન જાણ-
ખતી હોય તેમ જીવે છે. ૬૬

અધરદ્યુતિરસ્તપ્લવા મુખશોભા શશિકાન્તિ
લઙ્ઘિની ॥ તનુરપ્રતિમા ચ સુધ્રુવો ન વિધેરસ્ય
કૃતિં વિવક્ષતિ ॥૬૭॥

અર્થ—પલ્લવની શોભા ઢાંકનારી અધર (નીચેનો હોઠ)ની
કાંતિ, ચંદ્રની કાંતિને જાળંગનારી મુખની શોભા અને અનુ-
પમ શરીરપરથી એમ જણાય છે કે આ સ્ત્રી બ્રહ્માની
કૃતિ નથી. ૬૭

વ્યત્યસ્તં લયતિ ક્ષણં ક્ષણમહો મૌનં સમાલમ્બ-
તે સર્વાસ્મિન્વિદધાતિ કિંચ વિષયે દૃષ્ટિર્નિરા-
લમ્બનામ્ ॥ શ્વાસં દીર્ઘમુરીકરોતિં ન મનાંગે-
ષુ ધત્તે ધૃતિં વૈદેહીવિરહવ્યથાવિકલિતો હા હંત
લંકેશ્વરઃ ॥૬૮॥

અર્થ—વૈદેહી (સીતા)ના વિરહની વ્યથાથી વિકળ (ગાંડો)
ખની ગએલો રાવણ ક્ષણે ક્ષણે આડી અવળી ચેષ્ટા કરે છે,
ધડીવાર ચુપ થઈ જાય છે, સર્વ બાબતમાં ઉદાસીન દૃષ્ટિ રાખે
છે, લાંબા નિસાસા મુકે છે અને તેના અંગોમાં જરા પણ ધીરજ
રહેતી નથી. ૬૮

૬૧

उदितं मण्डलमिन्दोरुदितं सद्यो वियोगि-
वर्गेण ॥ मुदितं च सकलललनाचूडामणिशासनेन
मदनेन ॥ ६९ ॥

અર્થ—ચંદ્ર મંડળનો ઉદય થવાથી વિયોગી વર્ગ તરતજ
રોવા લાગ્યો, અને સર્વ સ્ત્રી મંડળ ઉપર અખંડ આજ્ઞા કરનાર
કામદેવ પ્રસન્ન થયો. ૬૯

प्रादुर्भवति पयोदे कज्जलमालिनं बभूव नभः ॥
रक्तं च पथिकहृदयं कपोलपाली मृगदृशः पाण्डुः ७०

અર્થ—વરસાદ ચઢી આવવાથી આકાશ કાજળની પેઠે
કાળું થયું, મુસાફરોનું હૃદય રંગાયું અને સ્ત્રીનો કપોળ સ-
ફેદ થયો. ૭૦

इदमप्रतिमं पश्य सरः सरसिजैर्वृतम् ॥ सखे
माजल्प नारीणां नयनानि दहन्ति माम् ॥ ७१ ॥

અર્થ—હે મિત્ર કમળોથી સુશોભિત અનુપમ આ તળાવને જો.
હે મિત્ર એમ કહે માં કારણ કે નારીનાં નેણ મને બાળે છે. ૭૧

मुंचसि नाद्यापि रुषं भामिनि मुदिरालिरुदि-
याय ॥ इति सुदृशः प्रियवचनैरपायिनयनाब्ज
कोणशोणरुचिः ॥ ७२ ॥

અર્થ—હે ભામિની વરસાદ ચડી આવ્યો, હજી સુધી રોષ
મુકતી નથી એવાં પતિનાં વચનોથી સ્ત્રીના નેત્રના ખુણાની
રતાશ જતી રહી. ૭૨

आलोक्य सुन्दरि मुखं तव मन्दहासं नन्दन्त्य-

૬૨

મન્દમરવિન્દધિયા મિલિન્દાઃ ॥ કિંચાસિતાક્ષિ
મૃગલાઁછનસમ્ભ્રમેણ ચંચૂપુટં ચટુલયન્તિ ચિરં
ચકોરાઃ ॥૭૩॥

અર્થ—હે સુંદરી, તારા હસતા મુખને કમળ માની બમરા ધણી
ખુશ થાય છે અને ચકોર પક્ષી પોતાની ચાંચો હલાવે છે. ૭૩

સ્મિતં નૈતત્કિન્તુ પ્રકૃતિરમણીયં વિકસિતં
મુખં બ્રૂતે કો વા કુસુમમિદમુચત્પરિમલમ્ ॥ સ્તન-
દ્વન્દ્વં મિથ્યા કનકનિભમેતત્ ફલયુગં લતા સેયં
રમ્યા ભ્રમરકુલનમ્યા ન રમણી ॥૭૪॥

અર્થ—આ મંદ હાસ્ય નથી પણ પ્રકૃતિથી સુંદર ખીલવું છે,
આને મુખ કહે છે આતો, સુગંધી પુષ્પ છે, આ સ્તનનું
જેઠું નથી પણ સોના સરખાં બે ફળ છે, અને આ સ્ત્રી નથી
પણ ભ્રમરોને આહવા કરવા લાયક સુંદર લતા છે. ૭૪

સંગ્રામાંંગણસંમુસ્વાહતકિયદ્વિશ્વમ્ભરાધીશ્વરઘ્યા-
દીર્ણીકૃતમધ્યમાંંગવિવરોન્મીલન્નભોનીલીમા ॥ અં-
ગારપ્રસ્વરૈઃ કરૈઃ કવલયન્નેતન્મહીમણ્ડલં માર્ત્તણ્ડોઽ-
યમુદેતિ કેન પશુના લોકે શશાંકીકૃતઃ ॥૭૫॥

અર્થ—લડાઈના મેદાનમાં સામા આવેલા ડેટલાએક રાજ-
ઓનાં ચીરેલાં વચલાં અંગોની ફાટમાંથી નીકળેલા આકાશની
શ્યામતાવાળો અને અંગારા સરખા કઠોર કિરણોથી આ પૃથ્વી
મંડળને ગળી જતો આ સૂર્ય ઉગે છે તેને ક્યા પશુએ ચંદ્ર
માન્યો છે. ૭૫

૬૩

શ્યામં સિતં ચ સુદૃશો ન દૃશોઃ સ્વરૂપં કિન્તુ
સ્ફુટં ગરલમેતદધામૃતં ચ ॥ નો ચેત્કથં નિપતનાદ-
નયોસ્તદૈવ મોહં મુદંચ નિતરાં દધતે યુવાનઃ॥૭૬॥

અર્થ-સ્રીની દૃષ્ટિનું સ્વરૂપ, કાણું કે ધોણું નથી પણ ઊં
અને અમૃતમય છે, એમ ન હોય તો તેની દૃષ્ટિ પડવાથી જુ-
વાનોને મૂર્છા (મોહ) અને આનંદ કેમ આવે. ૭૬

અલિર્મૃગો વા નેત્રં વા યત્ર કિંચિદ્વિભાસતે ॥
અરવિંદં મૃગાંકો વા મુખં વેદં મૃગીદૃશઃ ॥૭૭॥

અર્થ-લમરો, મૃગ અથવા નેત્ર એમાંનું કશું જ્યાં કંઈ હોય
તે કમળ, ચંદ્ર અથવા મૃગનેણીનું મુખ જણવું. ૭૭

દાયિતે વદનત્વિષાં મિષાદાયિતેઽમી વિલસંતિ
કેસરાઃ ॥ અપિ ચાલકવેષધારિણો મકરંદસ્પૃહયા-
લવોઽલયઃ ॥૭૮॥

અર્થ-હે પ્યારી, તારા મુખની કાંતિના મિષથી આ કેસરા
શોભે છે, અને કેશનો વેષ ધરનારા મકરંદની ઈચ્છા ધરાવનારા
આ લમરા છે. ૭૮

અનિશં નયનાભિરામયા રમયા સંવદિનો મુ-
ખસ્ય તે ॥ નિશિ નિઃસરદિંદેરં કથં તુલયામઃ
કલયાપિ પંકજમ્ ॥૭૯॥

અર્થ-નિરંતર નેત્રને સુંદર લાગે એવા આ સ્રીના મુખને જમાંથી
શોભા જતી રહે છે એવા કમળની ઉપમા કેમ આપીએ ? ૭૯

અંગૈઃ સુકુમારતરૈઃ સા સુકુમાનાં શ્રિયં હરતિ ॥

૬૪

કલયતિ કુસુમવાણો બાણાલીભિર્મમ પ્રાણાન્ ૮૦

અર્થ—તે સ્ત્રી સુકુમાર અંગોથી પુષ્પોની શોભા હરે છે અને કામદેવ બાણોથી મારા પ્રાણ કાઢે છે. ૮૦

સ્વિદ્યતિ સા પથિ યાન્તી કોમલચરણા નિતમ્બ
ભારેણ ॥ સ્વિદ્યામિ હન્ત પરિતસ્તદ્રૂપવિલોકનેન
વિકલોઽહમ્ ॥૮૧॥

અર્થ—કામળ ચરણવાળી સ્ત્રી, નિતંબનું
આલતાં દુઃખ પામે છે અને હું તેનું રૂપ
જોઈ ખેડ પામું છું. ૮૧

મથુરાગમનોન્મુખે મુરારાવસુભારાર્તિભૂતાં વ્રજાંગ
નાનામ્ ॥ પ્રલયજ્વલનાયતેસ્મ રાકા સુવનાકાશ
મજાયતામ્બુરાશિઃ ૮૨

અર્થ—શ્રીકૃષ્ણ જ્યારે મથુરાજીમાં આવવા તૈયાર થયા ત્યારે
પ્રાણ પણ જને ભારે થઈ પડ્યાં છે, જેવી વ્રજની સ્ત્રીઓને
રાત્રિ પ્રલય કાળના અગ્નિ સરખી થઈ પડી અને વનનું આકાશ
સમુદ્ર સરખું લાગ્યું. ૮૨

કેલીમન્દિરમાગતસ્ય જ્ઞાનકૈરાલીરપાસ્યેંગિતૈઃ
સુપ્તાયાઃ સરુષઃ સરોરુહદ્દશઃ સંવીજનં કુર્વતઃ ॥
જલ્પન્ત્યાપ્યનભિજ્ઞયૈવ કપટવ્યામીલિતાદ્વયા સસ્વિ
શ્રાન્તાસીત્યભિધાય વક્ષસિ તયા પાણિર્નમાસ
જ્ઞિતઃ ॥૮૩॥

અર્થ—સખીઓને દૂર કરી સુતેલી કામળતયનીને કીડા ધરમાં

૬૫

જઈ હું જ્યારે જગાડવા લાગ્યો ત્યારે જાણે આ વાત જાણતીએ
ન હોય તેમ કપટથી આંખો મીંચી “હે સખી હું થાકી ગઈ છું”
એવું કહી મારી છાતી ઉપર હાથ નાખ્યો. ૮૩

**मान्थर्यमाप गमनं सह शैशवेन रक्तं सहैव
मनसाधरबिम्बमासीत्॥ किञ्चाभवन्मृगकिशोरदृशो
नितम्बः सर्वधिको गुरुरयं स मनोरथेन ॥८४॥**

અર્થ—મૃગનેણીની બાદ્યાવસ્થાની સાથે ગતિ પણ ધોમી પડી,
મનની સાથે અધરખિંબ પણ રાતું થયું અને મનોરથની સાથે
નિતંબ પણ સર્વથી અધિક મોટા થયા. ૮૪

**श्वासोऽनुमानवेद्यः शीतान्यङ्गानि निश्चला
दृष्टिः ॥ तस्याः सुभग कथेयं तिष्ठतु तावत्कथान्तरं
कथय ॥८५॥**

અર્થ—શ્વાસ અનુમાનથી જણાય છે, અંગો શીતળ થઈ ગયાં
છે અને દૃષ્ટિ નિશ્ચળ છે. આવી વાત સાંભળી ઉદાસીન થઈ ગ-
એલો પતિ કહે છે કે હે ભક્ત મારા આ વાત છોડી દે અને
બીજી કોઈ વાત કર. ૮૫

**पाणौ कृतः पाणिरिलासुतायाः सस्वेदकम्पो
रघुनन्दनेन ॥ हिमाम्बुसङ्गानिलविव्हलस्य प्रभात-
पद्मस्य वभार शोभाम् ॥८६॥**

અર્થ—રામચંદ્રે, પસીનાવાળો અને કંપ સહિત પોતાનો હાથ
સીતાજીના હાથમાં મીસાવ્યો, તેની શોભા ખરડને પાણીના સં-
ગથી અકળાએલા સવારના કમળ સરખી થઈ. ૮૬

अरुणमपि विद्रुमदण्डं मृदुलतरश्चापि किसलयं

૦

૬૬

બાલે ॥ અધરીકરોતિ નિતરાં તવાધરો મધુરિમાતિ-
શયાત્ ॥૮૭॥

અર્થ—હે સ્ત્રી, તારો અધર, અતિ મધુરતાથી, રાતા પરવાળાને
અને કુંપળને અત્યંત ઢેઠાં કરે છે. ૮૭

નયને વહતો નુ સ્વજ્ઞનાનામિહ નાનાવિધમજ્જને
ભયંતે ॥ સુખમેતુ તુલાં કથં સુશોભં સુદૃશો મદ્ગુર-
સમ્પદોઽમ્બુજસ્ય ॥૮૮॥

અર્થ—હે સ્ત્રી, ખંજન પક્ષીના નેત્રને પણ તારા નેત્ર ભય
આપે છે ત્યારે રાત્રિમાં કરમાઇ જતાં કમળની ઉપમા કેમ
આપી શકાય? ૮૮

સુદૃશો જિતરત્નમાલયા સુરતાન્તશ્રમવિન્દુ-
માલયા ॥ અલકેન ચ નીલકાન્તિના વિદધે કાપિ
રુચિઃ પરસ્પરમ્ ॥૮૯॥

અર્થ—સુરતના અંતમાં થએલી, રત્નમાળાથી અધિક શ્રમ-
વિન્દુની માળાએ અને શ્યામ કાંતિના કેશે પરસ્પર ઢાઢ અ-
લૌકિક રૂચિ કરી. ૮૯

પરપૂરુષદૃષ્ટિજાતવજ્રાહતિભીતા હૃદયં પ્રિયસ્ય
સીતા ॥ અવિશત્પરકામિનીભુજંગો ભયતઃ સત્વર-
મેવ સોપિ તસ્યાઃ ॥૯૦॥

અર્થ—પરપુરુષની દૃષ્ટિથી વળના પ્રહારથી બીનેલી સીતા,
રામના હૃદયમાં પેઠી ત્યારે પરસ્ત્રીને સર્પ સરખા રામ પણ તરતજ
તેના હૃદયમાં પેઠા. ૯૦

૬૭

जम्बीरश्रियमतिलङ्घ्यलीलयैव व्यानघ्रीकृतक-
मनीयहेमकुम्भौ ॥ नीलाम्भोरुहनयनेऽधुना कुचौ
ते स्पर्द्धेते किल कनकाचलेन सार्द्धम् ॥९१॥

અર્થ-માત્ર લીલાથીજ લીંચુની શોભાનું ઉદ્ધવન કરી સો-
નાના કળશને પણ નમાવનારા તારા સ્તન, હે કમળનયની, હવે
મેરૂ પર્વતને જીતવા તઈયાર થાય છે. ૯૧

अङ्गानि दत्वा हेमांगि प्राणान्क्रीणासि चेन्मृ-
णाम् ॥ युक्तमेतन्न तु पुनः कोणं नयनयुग्मयोः ९२

અર્થ-હે સુવર્ણ સરખા અંગવાળી, તારાં અંગો આપી પ્રાણ
ખરીદે છે એતો ઘટારત છે, પાણુ આ નેત્રના જોડાના ખુણા મારા
પ્રાણ કાઢી લે છે એ ઘણું અયોગ્ય છે. ૯૨

जितरत्नरुचां सदा रदानां सहवासेन परां मुदं
ददानाम् ॥ विशदामधरीकरोति नासामधुना सा-
हसशालि मौक्तिकं ते ॥९३॥

અર્થ-રત્નની કાંતિ જીતનારા દાંતના સહવાસથી ઘણો આનંદ
ધારણ કરનારી સફેદ નાસિકાને હમણાં સાહસ કરનાર આ તારાં
ધુલાખનું મોતી હરાવે છે. ૯૩

निमील्य भूयो निजगौरिमाणं मा नाम मानं
सहसैव यासीः ॥ गृहे गृहे पश्य तवाङ्गवर्णा मुग्धे
सुवर्णावल्लयो लुठन्ति ॥९४॥

અર્થ-હે અજાણ સ્ત્રી, પોતાની મોટાઈ જોઈ જલદીથી માન
કરી ન જા. તારા અંગ સરખા વર્ણવાળી સોનાની લતાઓ
ઘેર ઘેર છે. ૯૪

૬૮

કરિકુમ્ભતુલામુરોજયોઃ ક્રિયમાણા કવિભિર્વિ-
ઝંઘલૈઃ॥ કથમાલિ ઝૃળોષિ સાદરં વિપરીતાર્થવિ-
દો હિ યોષિતઃ ॥૧૫॥

અર્થ—હે સ્ત્રી, મર્યાદા વિનાના કવિ, તારા સ્તનને હાથીના
કુંભસ્થળની ઉપમા આપે છે, તે તું કેમ સાંભળે છે? આવું
બેતાં સ્ત્રીઓ અવળું સમજનારી છે કારણ કે પશુના અવયવની
ઉપમા કયુલ રાખે છે. ૯૫

તિરસ્કૃતો રોષવશાત્પરિષ્વજન્પ્રિયો મૃગાક્ષ્યા
શયિતઃ પરાઙ્મુશ્વઃ ॥ કિં દુઃસ્વિતોઽસાવિતિ કાન્દિ-
શીકયા કદાચિદાચુમ્બ્ય ચિરાય સસ્વજે॥ ॥૧૬॥

અર્થ—આલિંગન કરવા આવતા પતિનો તિરસ્કાર કરવાથી
તે અવળું મોઢું કરી મુતો. ત્યારે અરે દુઃખ લાગ્યું શું એમ
સંભ્રમ પામી ગએલી પ્રિયાએ ચુંબન કરી ખૂબ આલિ-
ંગન કર્યું. ૯૬

ચૈલાશ્ચલેનાનનશીતરશ્મિં સંવૃણ્વતીનાં હરિદ્વ-
શ્વરીણામ્ ॥ વ્રજાંગનાં સ્મરજાનુકમ્પાદકાણ્ડસમ્પા-
તમિયાય નીવી ॥૧૭॥

અર્થ—સાડીના છેડાથી મુખ ચંદ્ર ઢાંકી હરિને બેનારી
વ્રજસ્ત્રીઓની નાડી અકસ્માત્ કામનો કંપ થવાથી ઢીલી
પડી ગઈ. ૯૭

અધરેણ સમાગમાદ્રદાનાં અરુણિન્ના પિહિતોઽપિ
શુદ્ધભાવઃ॥ હસિતેન સિતેન પદ્મલાક્ષ્યાઃ પુનરુલ્લા-

૬૯

સમવાપ જાત પક્ષઃ ॥૧૮॥

અર્થ-હોડના સંબંધથી દાંતની ઘોળાશ એ કે ઢંકાઇ ગઈ હતી તોપણ હસવાથી તે પાછી પાધરી થઈ રહી. ૯૮

**સરસિરુહોદરસુરભાવધરિતિભિમ્વાધરમૃગાક્ષિ તવ॥
વદને મણિરદને તામ્બૂલંકેન લક્ષ્યેમ વયમ્ ॥૧૯॥**

અર્થ-હે સ્ત્રી, કમળ સરખા સુગંધવાળા, ઘોલાંનેપણુ તિરસ્કાર કરનારા રાતા હોઠવાળા અને મણિ સરખા દાંતવાળા તારા સુખમાં અમને પાન આપ્યાની ખબર કેમ પડે? ૯૯

**શયિતા સવિધેઽપ્યનીશ્વરા સફલીર્કર્તુમહો મનો-
રથાન્ ॥ દયિતા દયિતાનનામ્બુજં દરમીલન્નયના
નિરીક્ષતે ॥૧૦૦॥**

અર્થ-પતિની નજીક સુતેલી પણ પોતાનો મનોરથ પાર પાડવામાં અસમર્થ સ્ત્રી, પતિના સુખકમળ સામું જરા ઉઘાડી આંખે જોવા લાગી. ૧૦૦

**કિમિતિ કૃશાસિ કૃશોદરિ કિં તંવ પરકીયવૃત્તા-
ન્તૈઃ ॥ કથય તથાપિ મુદે મમ કથયિષ્યતિં પથિક
તવ જાયા ॥૧૦૧॥**

અર્થ-હે સ્ત્રી, તું દુર્બળ કેમ થઈ ગઈ છે “અરે તારે પરાઈ હકીકતની શી જરૂર છે” તોપણ ખુશીને માટે કહે “હે સુ-સાદર બ તારી સ્ત્રીજ તને કહેશે.” ૧૦૧

**વદનારવિંદસૌરભલોભાદિંદીવરેષુ નિપતત્સુ॥મચ્ચ-
ધરાર્થિનિ સુદ્દશોદ્દશોજયન્ત્યતિરુષાપરુષાઃ॥૧૦૨॥**

૯૦

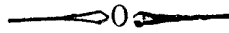
અર્થ—કમળ, મુખારવિંદના સુગંધથી લોભાઈ આવે છે અને હું અધરની ધચ્છા રાખી નજીક જઈશું તો મારા ઉપર કરડી આંખે જોયું. ૧૦૨

इति श्रीमत्पाण्डितराजजगन्नाथविरचिते भामिनी
विलासे शृंगारोवर्णनं नाम द्वितीयो विलासः ॥२॥

આવી રીતે શ્રીમત્ પાંડિતરાજ જગન્નાથ કવિએ રચેલા ભામિની વિલાસના ભાષાંતરનો શૃંગાર નામનો બીજો વિલાસ સંપૂર્ણ થયો.

अथ तृतीयो विलासः

करुण विलास.

दैवे पराग्वदनशालिनि हन्त जाते याते च
सम्प्रति दिवं प्रति बन्धुरत्ने ॥ कस्मै मनः कथयि-
तासि निजामवस्थां कः शीतलैः शमयिता वचनै-
स्तवाधिम् ॥१॥

અર્થ—હે મન દૈવની કૃપા જતી રહી, અને ખંધુ રત્ન સ્વ-
ર્ગમાં ગયું, હવે તારી દશા જાને કહીશ અને શીતળ વચનોથી
તારી ચિંતા જાણુ ટાળશે. ૧

प्रत्युद्धता सविनयं सहसा पुरेव स्मरैः स्मरस्य
सचिवैः सहसावलोकैः ॥ मामद्य मंजुरचनैर्वचनै-
श्रवाले हा लेशतोऽपि न कथं शिशिरीकरोषि॥२॥

૭૧

અર્થ—હે સ્ત્રી, તું પ્રથમ કામદેવના દૂત સરખી હસત્રા સહિત દૃષ્ટિથી વિનય પૂર્વક સામે આવતી અને આજ સુંદર રચનાવાળી વચ્ચેનાથી લેશ માત્ર પણ મને ઠંડો કેમ કરતી નથી ? ૨

सर्वेऽपि विस्मृतिपथं विषयाः प्रयाता विद्याऽपि खेदकलिता विमुखी बभूव ॥ सा केवलं हरिणशवकलोचना मे नैवापयाति हृदयादधिदेवतेव ॥३॥

અર્થ—અધા વિષયોની વિસ્મૃતિ થઈ, યત્નથી મેળવેલી વિદ્યા વિસરી ગયો પણ તે મૃગનેણી ઈષ્ટ દેવતાની માફક હૃદયમાંથી નિકળતી નથી. ૩

निर्वाणमंगलपदं त्वरया विशन्त्या मुक्ता दयावति दयापि किल त्वयासौ ॥ यन्मां न भामिनि निभालयसि प्रभाते नीलारविन्दमदभंगपदैः कटाक्षैः ॥४॥

અર્થ—હે દયાળુ સ્ત્રી, દયા મુકી ઉતાવળ કરી મંગળ મોક્ષ પદમાં આવી ગઈ કારણ કે નીલ કમળ સરખા કટાક્ષોથી મારી સામું તું જોતી નથી. ૪

घृत्वा पदस्खलनभीतिवशात्करं मे या रूढवत्यसि शिलाशकलं विवाहे ॥ सा मां विहाय कथमद्य विलासिनि द्यामारोहसीति हृदयं शतधा प्रयाति ॥५॥

અર્થ—વિવાહના સમયમાં મને ઠેંસ વાગશે એવું ધારી મારો હાથ ગ્રાહી વેદી ઉપર ચઢી અને આજ તો મને એકલો મુકી

૯૨

સ્વર્ગમાં ચાલી નીકળી એ સંભારી માફ દૃઢ્ય સેંકડો પ્રકારે
ફાટી બચ છે. ૫

નિર્દૂષણા ગુણવતી રસભાવપૂર્ણા સાલંકૃતિઃ શ્રવણ-
મંગલવર્ણરાજિઃ ॥ સા મામકીનકવિતેવ મનોભિ-
રામા રામા કદાપિ હૃદયાન્મમ નાપયાતિ ॥૬॥

અર્થ—દૂષણ વિનાની, ગુણવાળા રસભાવથી પૂર્ણ, અલં-
કારવાળી, અને કાનને મધુર લાગે એવા શબ્દવાળી મનોહર
મારી કવિતા સરખી તે સ્ત્રી કોઈ દિવસ મારાં હૃદયમાંથી
ખસતી નથી. ૬

ચિન્તા શશામ સકલાપિ સરોરુહાણામિંદોશ્ર
વિમ્બમસમાં સુષમામયાસીત્ ॥ અપ્યુદ્ગતઃ કલકલઃ
કિલ કોકિલાનાં પ્રાણપ્રિયે યદવધિ ત્વમિતો
ગતાસિ ॥૭॥

અર્થ—હે પ્રાણ પ્રિયારી, અહીંથી તું જ્યારે ચાલી નીકળી, ત્યા-
રથી કમળોની સઘળી ચિન્તા શાંત થઈ, ચંદ્રનું બિંબ ધણી શોભા
પામ્યું અને કોયલનો ટહુકા ધણો થવા લાગ્યો મતલબ કે કમળથી
અને ચંદ્રથી તારા મુખની શોભા ધણી હતી અને તારો સ્વર
કોયલ કરતાં પણ સુંદર હતો. ૭

સૌદામિનીવિલસિતપ્રતિમાનકાણ્ઠે દત્વા કિય-
ન્ત્યપિ દિનાનિ મહેન્દ્રભોગાન્ ॥ મન્ત્રોદ્વિજ્ઞતસ્ય
નૃપતેરિવ રાજ્યલક્ષ્મીર્ભાગ્યચ્યુતસ્ય કરતો મમ
નિર્ગતાઽસિ ॥૮॥

૭૩

અર્થ—અકસ્માત્ થએલી નિજગીના વિદ્વાસ સરખા ઇંદ્ર ॥
જેવા સંસારના ભોગ, કેટલાએક દહાડા દઇ મંત્રશક્તિ વિનાના
રાખના રાખ્યની લક્ષ્મીની પેઠે નિર્ભાગ્ય થઇ ગએલા મારા
હાથથી નિકળી ગઈ. ૮

કેનાપિ મે વિલસિતેન સમુદ્રતસ્ય કોપસ્ય કિન્નુ-
કરભોરુ વશંવદા મૂઃ ॥ યન્માં વિહાય સહસૈવ પતિ-
વ્રતાપિ યાતાસિ મુક્તરમણીસદનં વિદૂરમ્ ॥૧॥

અર્થ—હે સ્ત્રી, હું ધારંછું કે તું કોઇ પણ મારા અપરાધી
કૃત્યથી ક્રોધવશ થઈ. કારણ કે પતિવ્રતા છતાં મને જલદીથી
છોડી દઈ સતીના લોકમાં ચાલી ગઇ. ૯

કાવ્યાત્મના મનસિ પર્યણમન્પુરા મે પીયૂ-
ષસારસદ્દશાસ્ત્રવ યે વિલાસાઃ ॥ તાનન્તરેણ ર-
મણી રમણીયશીલે ચેતોહરા સુકવિતા ભવિતા ક-
થં નઃ ॥ ૧૦ ॥

અર્થ—હે રમણિ, અમૃતના સાર સરખા તારા વિલાસો મા
રા મનમાં પ્રથમ કાવ્ય રૂપે આવતા હતા તે હાલ તારા વિના
મારી કવિતા પણ મનોહર કેમ થશે ૧૦

યા તાવકીનમધુરસ્મિતકાન્તિકાન્તે ભૂમળ-
લે વિફલતાં કવિષુ વ્યતાનીત્ ॥ સા કાતરાક્ષિ
વિલયં ત્વયિ યાતવત્યાં રાકાડ્ધુના વહતિ વૈભવ-
મિન્દિરાયાઃ ॥ ૧૧ ॥

અર્થ—તારા મધુર મંદહાસ્યની કાંતિથી શોભીતા ભૂમંડળ

૭૪

માં જે પુનેમની રાત્રિ કવિઓના મનમાં નિષ્કળ થતી, તે રાત્રિ, હાલ તારા જવાથી લક્ષ્મીનો વૈભવ ભોગવે છે. ૧૧

મન્દસ્મિતેન સુધયા પરિષિચ્ય યા માં નેત્રોત્પ-
લૈર્વિકસિતૈરનિશં સમીજે ॥ સા નિત્યમંગલમયી
ગૃહદેવતા મે કામેશ્વરી હૃદયતો દયિતા ન યા-
તિ ॥ ૧૨ ॥

અર્થ—મંદહાસ્ય રૂપી અમૃત રેડી, વિકાસ પામેલા નેત્ર કમળથી હંમેશ જે મારી પૂજા કરતી નિત્ય મંગલરૂપ ધરની દેવતા સરખી તે પ્યારી મારા હૃદયમાંથી જતી નથી. ૧૨

ભૂમૌ સ્થિતા રમણ નાથ મનોહરેતિ સમ્બોધનૈ-
ર્યમધિરોપિતવત્યસિ ધ્યામ્ ॥ સ્વર્ગ ગતા કથમિવ
ક્ષિપસિ ત્વમેણશાવાક્ષિ તં ધરણિધૂલિષુ મામિદા-
નીમ્ ॥ ૧૩ ॥

અર્થ—હે સ્ત્રી, તે પ્રથમ પૃથ્વી ઉપર રહી, હે નાથ, હે રમણ એવાં સંબોધન આપી મને સ્વર્ગની પાયરી પર ચડાવ્યો અને હાલ તું સ્વર્ગમાં ગઈ ત્યારે જમીનની ધુળમાં મને કમ રગદોળે છે. ૧૩

લાવણ્યમુજ્જ્વલમપાસ્તતુલં ચ શીલં લોકો-
ત્તરં વિનયમર્ધમયં નયં ચ ॥ એતાન્ગુણાનશરણા-
નથ માં ચ હિત્વા હા હન્ત સુંદરિ કથં ત્રિદિવં ગ-
તાસિ ॥ ૧૪ ॥

૯૫

અર્થ-હે સુંદરી, કિન્નર સુંદરતા, અનુપમ શીળ, વિલક્ષણ વિનય અને સાર્થક નીતિ એ સઘળા ગુણો તારા સ્વર્ગમાં આસી જવાથી અનાથ થઇ ગયા. ૧૪

કાંત્યા સુવર્ણવરયા પરયા ચ શુદ્ધયા નિત્યં
સ્વિકાઃ સ્વલુ ડિસ્વાઃ પરિતઃ ક્ષિપન્તીમ્ ॥ ચેતો-
હરામપિ કુશેશયલોચને ત્વાં જાનામિ કોપકલુ-
ષો દહનો દદાહ ॥ ૧૫ ॥

અર્થ-સુવર્ણ સરખી કાંતિ અને ધણી શુદ્ધિથી પોતાની (અગ્નિની) શિખાઓનો નિત્ય તિરસ્કાર કરનારી તને, મનોહર છતાં દોષ કરી અગ્નિએ ખાળી. દીધી એમ બાણું છું. ૧૫

કર્પૂરવર્તિરિવ લોચનતાપહન્ત્રી ફુલ્લામ્બુજસ્રગિ-
વ કણ્ઠસુલૈકહેતુઃ ॥ ચેતશ્ચમત્કૃતિપદં કવિતેવ
રમ્યા નમ્યા નરીભિરમરીવ હિ સા વિરેજે ॥૧૬॥

અર્થ-કપુરની વાટની પેઠે નેત્રના તાપને હરનારી, ખીલેલા કમળની માળાની પેઠે કંઠને સુખ આપનારી, કવિતાની પેઠે ચિત્તને ચમત્કાર દેનારી અને સ્ત્રિઓએ નમવા લાયક તે સ્ત્રી પરી સરખી શોભતી હતી. ૧૬

સ્વપ્રાન્તરેઽપિ સ્વલુ ભામિનિ પત્યુરન્યં યા દૃ-
ષ્ટવત્યસિ ન કંચન સાભિલાષમ્ ॥ સા સમ્પ્રતિ
પ્રચલિતાઽસિ ગુણૈર્વિહીનં પ્રાપ્તું કથં કથય હન્ત
પરં પુમાંસમ્ ॥ ૧૭ ॥

અર્થ-હે સ્ત્રી, સ્વપ્નમાં પણ પતિ સિવાય ખીજ કાઈ સાધુ

૭૬

અભિલાષાથી જોતી ન હતી, તે તું હાલ ગુણ વગરના (નિર્ગુણ)
પર પુરૂષ (પરબ્રહ્મ) ને પામવા કેમ ચાલી નિકળી ? ૧૭

રીતિં ગિરામમૃતવૃષ્ટિકિરાં ત્વદીયાં તાં ચાકૃતિં
કૃતિવરૈરભિનન્દનીયામ્ ॥ લોકોત્તરામથ કૃતિંચ
સુધારસાર્દ્રીં સ્તોતું ન કસ્ય સમુદેતિ મનઃપ્રસાદઃ ૧૮

અર્થ—અમૃતની વૃષ્ટિ સરખી તારી વાણીની રીતિ, કુશળ
કારીગરોએ વખાણવા લાયક આકૃતિ અને અમૃત રસ સરખા
લોક વિલક્ષણ કૃત્યની સ્તુતિ કરવા કેના મનની પ્રસન્નતાનો ઉ-
દય ન થાય ! ૧૮

इति श्रीमत्पाण्डितराजजगन्नाथकृते भामिनीविला
से करुणो नाम तृतीयो विलासः ॥

એ પ્રમાણે પંડિતરાજ જગન્નાથ કવિના કરેલા ભામિની વિ-
લાસના તરજુમાનો કડણ નામનો ત્રીજો વિલાસ સંપૂર્ણ થયો.

—◆—
अथ चतुर्थो विलासः

—◆—
शान्तोविलासः

विशालविषयाटवीवलयलग्नदावानलप्रसृत्त्वर-
शिखावलीविकलितं मदीयं मनः ॥ अमन्दमिल
दिन्दिरे निखिलमाधुरीमन्दिरे मुकुन्दमुखचन्दिरे
चिरमिदं चकोरायताम् ॥ १ ॥

અર્થ—વિશાળ વિષયોરૂપી જંગલમાં લાગેલા દાવાનળની

૭૭

ઝળોથી વિઠ્ઠલ થય ગયેલું માડું મન , અખંડ લક્ષ્મી વા-
ળા અને સર્વ મધુરતાના મંદિર કૃષ્ણના મુખ રૂપી ચંદ્રે વિષે
ચંદ્રાર પક્ષી સરખું થાઓ. ૧

અયે જલધિનન્દિનીનયનનીરજાલમ્બન જ્વલ-
જ્વલનજિત્વરજ્વરભરત્વરાભંગુરમ્ ॥ પ્રભાતજલ-
જોત્નમદ્ધરિમર્ગર્વસર્વક્ષૈર્જગત્તિયરોચનૈઃ શિશિ
રયાશુ માં લોચનૈઃ ॥ ૨ ॥

અર્થ—હે લક્ષ્મીના નેત્રકમળના આશ્રય કૃષ્ણ, હું સળગતા
અગ્નિથી પણ અધિક સંસારના તાપોથી તપી ગયો છું માટે
પ્રભાતમાં ખીલેલા કમળોના ગર્વને ટાળનારા અને ત્રણ જગત-
ને મનોહર નેત્રથી મને થંડો પાડો. ૨

સ્મૃતાપિ તરુણાતપં કરુણયા હરન્તી નૃણામ-
ભંગુરતનુત્વિષાં વલયિતા શતૈર્વિદ્યુતામ્ ॥ કલિ-
ન્દગિરિનંદિનીતટસુરદ્રુમાલમ્બિની મદીયમતિચુ-
મ્બિની ભવતુ કાઽપિ કાદંબિની ॥ ૩ ॥

અર્થ—સ્મરણ કરવાથી પણ દયા કરી મનુષ્યોના ઉપ તાપને
ટાળનારી, અખંડ કાંતિ વાલી , સેંકડો વીજળીથી વીંટાયેલી
અને કલિંદ પર્વતમાંથી નિકળેલી યમુનાના કાંઠા ઉપરના દેવ-
તાઈ ઝાડનો આશ્રય કરનારી કોઈ મેઘમાળા ભારી શુદ્ધિને
ચુંબન કરનારી થાઓ. ૩

કલિંદનગનંદિનીતટવનાંતરં ભાસયન્સદા પ-
થિ ગતાગતશ્રમભરં હરન્પ્રાણિનામ્ ॥ લતાવલિશ-

૯૮

તાવૃતો મધુરયા રુચા સંભૃતો મમાશુ હરતુ શ્રમાન-
તિતરાં તમાલદ્રુમઃ ॥ ૪ ॥

અર્થ—યમુનાના કિનારાના વનને શોભાવનાર, નિરંતર પ્રા-
ણીઓના જવા આવવાના શ્રમને હરનાર, સેકડો તળાવની પં-
કિતથી વીટાએલ અને મધુર કાંતિથી ભરપૂર તમાલ વૃક્ષ (કૃષ્ણ)
મારે શ્રમ સારી રીતે હરે . ૪

જગજ્જાલં ડ્યોત્સ્નામયનવસુધાભિર્જટિલય-
જ્જનાનાં સંતાપં ત્રિવિધમપિ સદ્યઃ પ્રશમયન્ ॥
શ્રિતો વૃંદારણ્યં નતનિશ્ચિલવૃંદારકવૃતો મમ સ્વાંત-
ધ્વાંતં તિરયતુ નવીનો જલધરઃ ॥ ૫ ॥

અર્થ—ચાંદની સરખા નવીન જળથી જગતને ભરપૂર કરતો
મનુષ્યોના ત્રણે પ્રકારના તાપને શાંત કરનાર, વૃંદારણ્યમાં ર-
હેલ અને નમેલા સર્વ દેવોથો વીંટાએલ નવીન મેઘ (શ્રીકૃષ્ણ)
મારા અંતઃકરણના અંધારાને ટાળો . ૫

ગ્રીષ્મચણ્ડકરમણ્ડલભીષ્મજ્વાલસંસરણતાપિ-
તમૂર્તેઃ ॥ પ્રાવૃષેણ્ય ઇવ વારિધરો મે વેદનાં હરતુ
વૃષ્ણિવેરેણ્યઃ ॥ ૬ ॥

અર્થ—વર્ષાઋતુના મેઘની માફક શ્રીકૃષ્ણ મારી વેદના હરે
કારણ કે ગ્રીષ્મઋતુના પ્રચંડ સૂર્ય કિરણોના અગોથી મ.૩
અંગ તપી ગયું છે. ૬

અપારે સંસારે વિષમવિષયારણ્યસરણૌ મમ
ભ્રામં ભ્રામં વિગલિતવિરામં જહમતેઃ ॥ પરિશ્રાંત-

૯૯

સ્થાયંતરણિતનયાતીરનિલયે સમંતાત્સંતાપં હ-
રિનવતમાલસ્તિરયતુ ॥ ૭ ॥

અર્થ—હરિ એજ નવીન તમાલ વૃક્ષ યમુનાજીને કિનારે મા-
રે સંતાપ ચોમેરથી હરે. કારણકે અપાર સંસારમાં વિષયો
ના જંગલમાં વિસામા વગર જડમતિનો હું ભટકી ભટકી થાકી
ગયો છું. ૭

આલિંગિતો જલધિકન્યકયા સલીલં લગ્નઃ પ્રિ-
યંગુલતયેવ તરુસ્તમાલઃ ॥ દેહાવસાનસમયે હૃદ-
યે મદીયે દેવશ્ચકાસ્તુ ભગવાનરવિંદનાભઃ ॥ ૮ ॥

અર્થ—પ્રિયંગુની લતાથી વીટાએલા તમાલ વૃક્ષની માફક
સમુદ્ર કન્યા લક્ષ્મીજીએ આલિંગન કરેલ અને કમળ જની
નાભિમાં છે એના દેવ, દેહ છોડતી વખતે મારા હૃદયમાં પ્રગ-
ટ થાઓ. ૮

નયનાનંદસંદોહતુન્દિલીકરણક્ષમા ॥ તિરયત્વા-
શુ સંતાપં કાપિ કાદંબિની મમ ॥ ૯ ॥

અર્થ—નેત્રને આનંદનો સમૂહ ઉત્પન્ન કરનારી કાઈ મેઘમા-
ળા (શ્રીકૃષ્ણ) મારે સંતાપ મટાડો. ૯

વાચા નિર્મલયા સુધામધુરયા યાં નાથ શિ-
ક્ષામદાસ્તાં સ્વપ્નેઽપિ ન સંસ્મરામ્યહંમહાભાવાવૃ-
ત્તો નિસ્ત્રપઃ ॥ ઇત્યાગઃશતશાલિનં પુનરપિ સ્વી-
યેષુ માં વિભ્રતસ્ત્વત્તો નાસ્તિ દયાનિધિર્યદુપતે મ-
ત્તો ન મત્તઃ પરઃ ॥ ૧૦ ॥

૮૦

અર્થ—હે નાથ, અમૃતથી પણ મધુર નિર્મળ વેદ વાણીથી જે તમે મને ઉપદેશ આપ્યો તેને અડંભાવથી અને નિર્લજ્જપણા થી સ્વપ્નમાં પણ મેં સંભાળ્યો નહીં એવા સેંકડો અપરાધ કરનારાને પણ પોતાના ભક્તમાં ગણો છો. માટે હે યદુપતિ તમ જેવો કોઈ દયાળુ નથી અને હું જેવો કોઈ ગાંડો નથી. ૧૦

पातालं ब्रज ग्राहि वा सुरपुरीमारोह मेरोः
शिरः पारावारपरम्परां तर तथाप्याशा न ज्ञांता
तव ॥ आधिव्याधिपराहतो यदि सदा क्षेमं निजं
वाञ्छसि श्रीकृष्णोति रसायनं रसय रे शून्यैः कि-
मन्यैः श्रमैः ॥ ११ ॥

અર્થ—હે જીવ પાતાળમાં જ, ઇંદ્રપુરીમાં જ, મેરૂ પર્વતના શિખર ઉપર ચડ અને સમુદ્ર તરીને પેત્રે પાર જ તોપણ તારી આશા શાંત નહીં થવાની. આધિ અને વ્યાધિથી અકળાઇ સદા જો તારું કંઠ્યાણ ચાહતો હો તો શ્રીકૃષ્ણરૂપી રસાયન સેવ, ખી જ મક્તના શ્રમનું શું પ્રયોજન છે. ૧૧

गणिकाजामिलमुख्यानवता भवता नताहम-
पि सीदन् ॥ भवमरुगर्त्ते करुणामूर्ते न सर्वथो-
पेक्ष्यः ॥ १२ ॥

અર્થ—ગણિકા અને અજ્ઞમિલ વગેરેનું રક્ષણ કરનાર હે કરુણા મૂર્તિ કૃષ્ણ, હું સંસારરૂપી ખાડામાં સીદાઉં છું તેની સર્વથા ઉપેક્ષા કરતા નહીં. ૧૨

विदित्वेदं दृश्यं विषमरिपुदुष्टं नयनयोर्विधा-

૮૧

યાંતર્મુદ્રામથ સપદિ વિદ્રાવ્ય વિષયાન્ ॥ વિધૂતા-
ન્તર્ધ્વાંતો મધુરમધુરાયાં ચિતિ કદા નિમગ્નઃ સ્યાં
કસ્યાંચન નવનભસ્યાંબુદરુચૌ ॥ ૧૩ ॥

અર્થ-વિષમ શત્રુઓથી દુષ્ટ આ દૃશ્ય (જગત) ને જાણી ,
નેત્ર વીંચી ધ્યાન ધરી સર્વ વિષયોને નસાડી અંતઃકરણનું અં-
ધારું જેનું ટળી ગયું છે એવો હું, નવીન મેઘ સરખો કાંતિ વા-
ળા અતિ મધુર ચૈતન્ય વિષે ક્યારે નિમગ્ન થાઉં . ૧૩

મૃદીકા રસિતા સિતા સમશિતા સ્ફીતં નિ-
પીતં પયઃ સ્વર્યાતેન સુધાઽપ્યધાયિ કતિધા રમ્ભા-
ધરઃ સ્વણ્ડિતઃ ॥ સત્યં બ્રૂહિ મદીયજીવ ભવતા
ભૂયો ભવે જ્ઞામ્યતા કૃષ્ણેત્યક્ષરયોરયં મધુરિમોદ્ધા-
રઃ ક્વચિલ્લક્ષિતઃ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ-દ્રાક્ષ આખી , સાકર પાંધી , દુધ ધણું પીધું , સ્વર્ગ-
માં જઈ અમૃત પીધું અને રંભાના અધરનું ચુંબન કર્યું. હે
મારા જીવ સાચું બોલ , કે વરંવાર તું ભવ ભટકે છે તેમાં ક્યાં
છ કૃષ્ણ એવા અક્ષરોની મીઠાશ આવી ? ૧૪

વજ્રં પાપમહીભૃતાં ભવગદોદ્રેકસ્ય સિદ્ધૌષઠં
મિથ્યાજ્ઞાનનિશાવિશાલતમસસ્તિગ્માંશુભિંબોદયઃ
॥ સ્ફૂર્જત્કેશમહીરુહામુરુતરજ્વાલાજટાલઃ શિશ્વી
દ્વારં નિર્વૃત્તિસદ્ગનો વિજયતે કૃષ્ણોતિ વર્ણદ્વયમ્ ૧૫

અર્થ-દુષ્ટ રાજાઓને વજ્ર સરખા , સંસાર રૂપી શેગના વ-
ધારાનું દિવ્ય ઔષધ તુલ્ય , મિથ્યા જ્ઞાન રૂપી રાત્રિના મોટા

૮૨

અંધકારને ટાળવામાં સુર્ય ખિંખ સમાન , ઉદય પામતા ક્વેશ
રૂપી વૃક્ષોને બાળવામાં મોટી ઝાળો વાળા અગ્નિ સમાન અને
મોક્ષ રૂપી ધરના દ્વાર સરખા કૃષ્ણ એવા બે અક્ષર સર્વોત્કર્ષે
કરીને વર્તે છે . ૧૫

रे चेतः कथयामि ते हितमिदं वृन्दावने चार-
यन्वृदं कोऽपि गवां नवांबुदनिभो बन्धुर्नकार्य-
स्त्वया ॥ सौंदर्याद्भुतमुद्गिरद्गिरभितः संमोह्य मंद-
स्मितैरेष त्वां तव वल्लभांश्च विषयानाशु क्षयं नेष्य-
ति ॥ ૧૬ ॥

અર્થ—હે ચિત્ત , તને એક હિતની વાત કહું. વૃંદાવનમાં ગા
યોના ટોળાને ચારનાર નવીન મેઘ સરખા શ્યામ કૃષ્ણની મિ-
ત્રાઈ તારે કદી કરવી નહી. અદ્ભુત સુંદરતાવાળા મંદહાસ્યથી
મોહ ઉપજાવી આ કૃષ્ણ તારો અને તારા વિષયોનો ક્ષય કરશે.
સારાંશ એકે શ્રીકૃષ્ણ સાથે પ્રીતિ થવાથી વિષય વાસનાનો ક્ષય
થાય છે અને જીવની મુક્તિ થાય છે . ૧૬

अव्याख्येयां वितरति परां प्रीतिमन्तर्निमग्ना
कण्ठे लग्ना हरति नितरां यान्तरध्वांतजालम् ॥
तां द्राक्षौघैरपि बहुमतां माधुरीमुद्गिरंतीं कण्ठेत्या-
ख्यां कथय रसने यद्यसि त्वं रसज्ञा ॥ ૧૭ ॥

અર્થ—અંતરમાં ધ્યાન કરવાથી પરમ પ્રીતિ ઉપજાવે છે ,
કંઠમાં રહેવાથી અંદરનું અંધારું ટાળે છે અને દ્રાક્ષાઓથી પાણી
ઉત્તમ મધુરતા આપનાર કૃષ્ણ એવું નામ હે જીમ , તું જો રસ
જાણતી હો તો લે . ૧૭

૮૩

સંત્યેવાસ્મિન્નગતિ બહવઃ પક્ષિણો રમ્યરૂપા-
સ્તેષાં મધ્યે મમ તુ મહતી વાસના ચાતકેષુ ॥ ચૈ-
રધ્યક્ષૈરથ નિજસત્ત્વં નીરદં સ્મારયદ્વિશ્ચિત્તારૂઢં ભ-
વતિ કિમપિ બ્રહ્મ કૃષ્ણાભિધાનમ્ ॥ ૧૮ ॥

અર્થ—આ જગતમાં સુંદર પક્ષીઓ અનેક છે પણ તે સઘ
ળાઓમાં મારી વાસના તો ચાતક પક્ષીમાં છે. કારણ કે જે
પક્ષીઓ પોતાના ધ્યાના મેઘની મને યાદ દેવાવે છે તેથી મે-
ઘ સરખા કૃષ્ણ નામે પરશ્રવ્ય ચિત્તે ચડી આવે છે .૧૮

વિષ્વદ્રીઝ્યા ભુવનમભિતો ભાસતે यस્ય જ્ઞાસા
સર્વેષામપ્યહમિતિ વિદાં ગૂઢમાલમ્બનં યઃ ॥ તં
પૃચ્છંતિ સ્વહૃદયમતો વેદિનો વિષ્ણુમન્યાનન્યાયોઽ-
યં શિવ શિવ નૃણાં કેન વા વર્ણનીયઃ ॥ ૧૯ ॥

અર્થ—વિશ્વમાં વ્યાપક જની ક્રાંતિથી આ સઘળું જગત પ્રકા-
શી રહ્યું છે. હું છું એમ જાણનારા સર્વનો આશ્રયરૂપ જે પો-
તાના હૃદયમાં રહે છે તે વિષ્ણુ વિષે પુછે છે તો અહોહો એ
મનુષ્યનો મોટો અન્યાય કાનાથી વર્ણવી શકાય. ૧૯

સેવાયાં યદિ સામિલાષમસિ રે લક્ષ્મીપતિઃ સે-
વ્યતાં ચિન્તાયામસિ સસ્પૃહં યદિ તદા ચક્રાયુધ-
શ્ચિન્ત્યતામ્ ॥ આલાપં યદિ વાઙ્મસિ સ્મરરિપો-
ર્ગથા તદાલપ્યતાં સ્વાપં વાઙ્મસિ ચેન્નિર્ગલસુખે
ચેતસ્તદા સુપ્યતામ્ ॥ ૨૦ ॥

૮૪

અર્થ-હે ચિત્ત તને સેવાની મરજી થતી હોય તો લક્ષ્મીપતિ
નું સેવન કર. વિચાર કરવાનું મન હોય તો વિષ્ણુ વિષેનો વિ
ચાર કર. બોલવાની જો મરજી હોય તો હરિના ગુણ ગા. અને
સુવાની મરજી હોય તો અખંડ મોક્ષ સુખમાં સુધ જા. ૨૦

भवग्रीष्मप्रौढातपनिवहसन्तप्तवपुषो बलादुन्मू-
ल्य द्राङ्निगडमविवेकव्यतिकरम् ॥ विगुह्येऽस्मि-
न्नात्माभृतसरसि नैराशयशिशिरे विहंगास्ते दूरीकृ-
तकलुषजालाः सुकृतिनः ॥ २१ ॥

અર્થ-કામ ક્રોધાદિકનું જળ દુર કરનારા સુકૃતિઓ સંસાર
રૂપી ગ્રીષ્મઋતુના સખત તડકામાં શરીર તપી ગયાથી અવિવે
ક રૂપી બેડી તોડી નિરાશપણથી ઠંડા આત્મા રૂપી અમૃતના
તળાવમાં પકી રૂપ છે. ૨૧

बंधोन्मुक्तैः खलु मखमुखान् कुर्वते कर्मपा-
शानंतःशांत्यै मुनिशतमतानल्पाचिंतां भजंति ॥
तीर्थे मज्जन्त्यशुभजलधेः पारमारोढुकामाः सर्व
प्रामादिकमिह भवे भ्रान्तिभाजां नराणाम् ॥ २२॥

અર્થ-બંધથી છુટવા યજ્ઞ વગેરે કર્મના પાશલા બનાવે છે,
અંતઃકરણની શાંતિ સાડ સેકડો મુનિના મત વિષે માટી ચિંતા
ધરે છે. અને પાર પામવા સાડ અશુભ સમુદ્રના તીર્થમાં ડુબે છે. આ
સઘળી આ સંસારમાં ભ્રાંતિ પામેલા મનુષ્યોની ગફલત છે. ૨૨

प्रथमं चुम्बितचरणा जङ्घाजानूरुनाभिहृदया-
नि ॥ आलिंग्य भावना मे खेलतु विष्णोर्मुखाब्ज-
शोभायाम् ॥ २३ ॥

૮૫

અર્થ—મારી ભાવના પ્રથમ વિષ્ણુના ચરણનું ચુંબન કરી
જાંઘ, ઢીંચણ, નાભિ, અને હૃદયનું આલિંગન કરી મુખ કમળ
ની શોભામાં રમો. ૨૩

મલયાનિલકાલકૂટયો રમણીકુન્તલભોગિભોગકૂ-
યોઃ ॥ શ્વપચાત્મભુવોર્નિરન્તરા મમ ભૂયાત્પરમા-
ત્મનિશ્ચિતિઃ ॥ ૨૪ ॥

અર્થ—મલય પર્વતનો પવન અને કાલકુટ ઝેર, સ્ત્રીનો કેશ
અને સર્પનું શરીર તથા ચંડાળ અને બ્રાહ્મણ એ સર્વમાં પરમા-
ત્મા વ્યાપિ રહ્યા છે એવો મારો નિશ્ચય થાઓ. ૨૪

નિશ્ચિલં જગદેવ નશ્વરં પુનરાસ્મિન્ નિતરાં ક-
લેવરમ્ ॥ અથ તસ્ય કૃતે કિયાનયં ક્રિયતે હન્ત
જનૈઃ પરિશ્રમઃ ॥ ૨૫ ॥

અર્થ—આખું જગત નાશવંત છે અને તેમાં આ શરીર તો થોડી
વાર ટકવાનું છે એને માટે મનુષ્યો દૈટલો બધો શ્રમ કરે છે. ૨૫

પ્રતિપલમશિલાલ્લોકાન્ મૃત્યુમુખં વિશતો નિ-
રીક્ષ્યાપિ ॥ હા હંત કિં ચિત્તમિદં વિરમતિ નાદ્યા-
પિ વિષયેભ્યઃ ॥ ૨૬ ॥

અર્થ—ક્ષણે ક્ષણે સર્વ લોકને મૃત્યુના મુખમાં પ્રવેશ કરતા એ
ઘને પણ અરે અક્ષોસ છે કે માફ ચિત્ત હજી મુઠ્ઠી વિષયો
થી નિવૃત્ત થતું નથી. ૨૬

સપદિ વિલયમેતુ રાજ્યલક્ષ્મીરુપરિ પતન્ત્વથ-
વા કૃપાણધારાઃ ॥ અપહરતુતરાં શિરઃ કૃતાન્તો મ-
મ તુ મતિર્ન મનાગપૈતુ ધર્મ્માત્ ॥ ૨૭ ॥

૮૬

અર્થ—રાજ્યલક્ષ્મી જલદીથી નાશ પામી જાયો, મારી ઉપર તરવારની ધારાઓ પડે અથવા આજજ કાળ, માફ મસ્તક હ રો લો, પણ મારી મતિ જરાપણ ધર્મથી વિમુખ ન થજો. ૨૭

અપિ बहुलबलं मूर्धनि रिपुरेव मे निरन्तरं
भ्रमतु ॥ पातयतु वाऽसिधारामहमणुमात्रं न कि-
ञ्चिदपभाषे ॥ ૨૮ ॥

અર્થ—ધણું જોર કરી મારા મસ્તક ઉપર શત્રુઓ ફરે અથવા તરવારના ધા કરે તથાપિ આણુમાત્ર પણ ખોટું નંડીં બો લું. ૨૮

तरणोपायं पश्यन्नपि मामक जीव ताम्ब्यासि कु-
तस्त्वम् ॥ चेतःसरणीं किन्ते नागतः कदापि नन्द-
सुतः ॥ ૨૯ ॥

અર્થ—હે મારા જીવ, તરવારનો ઉપાય તું જુવે છે છતાં કેમ દુઃખી થાય છે ? કોઈ દિવસ નંદના પુત્ર શ્રીકૃષ્ણ તારા સાંભળ વામાં નથી આવ્યા કે કેમ ? ૨૯

श्रियो मे मा सन्तु क्षणमपि च माद्यद्रजघटा-
मदभ्राम्यद्भृङ्गावलिमधुरझङ्कारसुभगाः ॥ निमग्ना-
नां यासु द्रविणरयपर्याकुलधियां मनः सेवाकार्ये
हरिचरणयोर्नैव रमते ॥ ૩૦ ॥

અર્થ—જનો મદ સુંધવા સાફ ભમરો અથકાઠ રહ્યા છે એવી હાથીઓની ઘટાઓવાળી લક્ષ્મી મને હોજો કારણ કે જે લક્ષ્મી ના વેગથી આકુળ થઈ જવાથી હરિચરણની સેવામાં મન લાગતું નથી. ૩૦

૮૭

किं निःशङ्कं शेषे शेषे वयसः समागतोमृत्युः ॥
अथवा सुखं शयीथा निकटे जागर्ति जान्हवी ज-
ननी ॥ ३१ ॥

અર્થ-આ વૃદ્ધ અવસ્થામાં તું બેઘડક કેમ સુતો છે? અથ
વા સુખે સુઈ બ કારણ કે ગંગાજી નજીકમાં છે. ૩૧

सन्तापं किं कलयसि धावं धावं धरातले हृदः
य ॥ अस्ति मम शिरसि सततं नन्दकुमारः प्रभु-
परमः ॥ ३२ ॥

અર્થ-હે હૃદય, આ જગતમાં દોડી દોડી મને સંતાપ કેમ
આપે છે અરે ફિકર નહીં મારા રખેવાળ નંદપુત્ર પ્રભુ છે. ૩૨

रेरे मनो मम मनोभवशातनस्य पादाम्बुज-
द्वयमनारतमानम त्वम् ॥ किं मां निपातयसि
संसृतिगर्तमध्ये नैतावता तव गमिष्यति पुत्रशो-
कः ॥ ३३ ॥

અર્થ-હે મારા મન, કામદેવથી પણ અધિક સુંદર શ્રી
શંકરના ચરણારવિંદને નિરંતર નમ્ય. મને સંસારના ખાડા
માં કેમ નાખે છે આમ કરવાથી તારો શોક જવાનો નથી. ૩૩

मरकतमणिमेदिनीप्ररोहस्तरुणतरस्तरुरेष वा
तमालः ॥ रघुपतिमवलोक्य तत्र दूराद्वपिनिकरै-
रिति संशयस्तदापि ॥ ३४ ॥

અર્થ-રામચંદ્રને છેટેથી બેઈ ઋષિ લોહાએ તર્ક ખાંડ્યો કે
મરકત મણિની જમીનમાંથી ઉગેલું આ નાનું તમાલનું ઝાડ

૮૮

છે કે શુ. ૩૪

તરણિતનયા કિં સ્યાદેષા ન તોયમયી હિ સા
મરકતમણિજ્યોત્સ્ના વા સ્યાન્ન સા મધુરાકૃતિઃ ॥
इति रघुपतेः कायच्छायाविलोकनकौतुकैर्वनवस-
तिभिः कैः कैरादौ न सन्दिदिहे जनैः ॥ ૩૫ ॥

અર્થ—રઘુપતિ રામના શરિરની કાંતિ જોઈ વનવાસી મનુ
ષ્યોના મનમાં અનેક શંકાઓ આવવા લાગી તે એવી કે આ
મધુર આકૃતિ જળમય યમુનાજીની છે કે મરકત મણીની
કાંતિ છે. ૩૫

चपला जलदाङ्ग्युता लता वा तरुमुख्यादि-
ति संशये निमग्नः ॥ गुरुनिश्चसितैः कपिर्मनीषी
निरमैषीदथ तां वियोगिनीति ॥ ૩૬ ॥

અર્થ—મેઘમાંથી પડી ગએલી આ વિજળી છે કે ડાઠ ઝાંડ ઉપ
રથી તુટી પડેલી લતા છે એવા સંશયમાં પડેલા હનુમાને, મોટા
નિસાસા ઉપરથી આ વિયોગીની છે એવો નિશ્ચય કર્યો. ૩૬

भूति नीचगृहेषु विप्रसदने दारिद्र्यकोलाहलो
नाशो हन्त सतामसत्फलजुषामायुः समानां श-
तं ॥ दुर्नीतिं तव वीक्ष्य कोपदहनज्वालाजटालोऽ-
पिसन् किं कुर्वे जगदीश यत्पुनरहं दीनो भवा-
नीश्वरः ॥ ૩૭ ॥

અર્થ—નીચ લોકોના ઘરમાં સમૃદ્ધિ અને બ્રાહ્મણના ઘરમાં
ધરિદ્રતાનો પોકાર, સત્પુરુષોનો નાશ અને દુષ્ટોની સો વર્ષની

૮૯

આવરદા. હે જગદિશ્વર, આવી તારી અનીતિ બેઠ કોધરૂપી
અગ્નિથી હું ખળી જાઉં છું. પણ શું કરું હું ગરીબ પડ્યો અ
ને તમે સમર્થ છો. ૩૭

આમૂલાદ્રત્નસાનોર્મલયવલયિતાદાત્ર કૂલાત્
પયોધેર્યાવંતઃ સંતિ કાવ્યપ્રણયનપટવસ્તે વિશં-
કં વદંતુ ॥ મૃદ્વીકામધ્યનિર્યન્મસૃગમદધુરીમાધુ-
રીભાગ્યભાજાં વાચામાચાર્ય્યતાયાઃપદમનુભવિતું
કોઽસ્તિ ધન્યો મદન્યઃ ॥ ૩૮ ॥

અર્થ—મેરૂ પર્વતના શિખરથી માંડી મલયાચળનો દક્ષિણ
છેડો જ્યાં ગયો છે એવા દક્ષિણ મહાસાગર સુધી જે ઠાઈ કાવ્ય
ખનાવવામાં ચતુર છે તે સર્વ બેધડક કહો કે દ્રાક્ષામાંથી નિકળે-
લા રસની મધુરતા સમાન વાણીના આચાર્ય્યનું પદ અનુભવ
કરવાને મારા વિના ખીજો કોણ ધન્ય છે. ૩૮

ગિરાં દેવી વીણાગુણરણનહીનાદરકરા યદી-
યાનાં વાચામમૃતમયમાચામાતિ રસમ્ ॥ વચસ્ત-
સ્યાકર્ણ્ય શ્રવણસુભગં પન્ડિતપતેરધુ વન્મૂર્દ્ધાનં નૃ-
પશુરથવાઽયં પશુપતિઃ ॥ ૩૯ ॥

અર્થ—સરસ્વતી પોતાની વીણા વગાડવી બંધ કરી જેની
અમૃત સરખી વાણીનો રસ ચાખે છે. કાનને સુંદર લાગે એકું
તે પંડિતરાજનું વચન સાંભળી જે માથું ન ધુણાવે તે નર પશુ
અથવા પશુપતિ (શંકર) જાણે. ૩૯

મદ્વાગિ મા કુરુ વિષાદમનાદરેણ માત્સર્ય-

૯૦

મગ્નમનસાં સહસા સ્વલાનામ્ ॥ કાવ્યારવિદંમક-
રંદમધુવ્રતાંસ્ત્વમાસ્યેષુ ધાસ્યસિતમાં કિયતો વિ-
શાલાન્ ॥ ૪૦ ॥

અર્થ—હે મારી વાણી, મત્સરમાં ડુબી ગએલા ખળ પુરૂષોના
અનાદરથી ખેદ નહીં કર. કારણ કે કાવ્યરૂપી કમળના મદરંદ
ને વિષે ભ્રમર સરખા ઘણા પુરૂષોને તું મુખમાં ધારીશ. ૪૦

વિદ્વાંસો વસુધાતલે પરવચઃશ્લાઘાસુ વાચંયમાં
ભૂપાલાઃ કમલાવિલાસમદિરોન્મીલન્મદાધૂર્ણિતાઃ
॥ આસ્યે ધાસ્યતિ કસ્ય લાસ્યમધુના ધન્યસ્ય
કામાલસસ્વર્વામાભૃશમાધુરીં વિધુરયન્વાચા વિ-
લાસો મમ ॥ ૪૧ ॥

અર્થ—આ પૃથ્વીમાં વિદ્વાનો પરાયા વચનના વખાણમાં
મુગા રહે છે, અને રાજાઓ લક્ષ્મીના વિલાસ અને મદિરાના
મદથી ધુમંડમાં રહે છે ત્યારે હવે કામથી આળસુ અપ્સરાની
મધુરતાને તિરસ્કાર કરનાર મારી વાણીનો વિલાસ ધન્ય પુરૂષ
ના મુખમાં નૃત્ય કરશે. ૪૧

મધુ દ્રાક્ષા સાક્ષાદમૃતમથ વામાધરસુધા ક-
દાચિત્કેષાંચિત્સલુ હિ વિદધીરન્નપિ મદમ્ . ॥
ધ્રુવં તે જીવંતોઽપ્યહહ મૃતકા મંદમતયો ન ષેષા-
માનંદં જનયતિ જગન્નાથમણિતિઃ ॥ ૪૨ ॥

અર્થ—મધ, દ્રાક્ષ, સાક્ષાત્ અમૃત અને સ્ત્રીનું અધરામૃત
કદાચિત્ કોઈને મદ કરે પણ જેને જગન્નાથની વાણી મદ ઉ-

૯૧

ત્યજ નથી કરતી તે મંદબુદ્ધિના જીવતાંજ સુવા સરખા
જાયવા. ૪૨

નિર્મ્માણે યદિ મામ્મિકોઽસિ નિતરામત્યંત-
પાકદ્રવન્મૃદ્વીકામધુમાધુરામદપરીહારોદુરાણાં ગિ-
રામ્ ॥ કાવ્યં તર્હિ સખે સુખેન કથય ત્વં સમ્મુખે
માદૃશાં મા ચેદુષ્કૃતમાત્મના કૃતમિવ સ્વાંતાદ્-
હિર્મા કૃયાઃ ॥ ૪૩ ॥

અર્થ—અત્યંત પાકવાથી ઝરતી દ્રાક્ષની મધુરતાના મંદને
હરનારી વાણી રચવામાં જે તું કુશળ છે તે હે મિત્ર મારા
સરખા આગળ તારી કવિતા કરી બતાવ. નહીંતર શુભ કરેલા
પાપની માફક તારા હૃદયમાંથી બાહેર ન પાડય. ૪૩

માધુર્યૈરપિ ધુર્યૈર્દ્રાક્ષાક્ષીરેક્ષુમાક્ષિકાદીનામ્ ॥
ચન્દ્યૈવ માધુરીયં પણિતરાજસ્ય કવિતાયાઃ ॥૪૪॥

અર્થ—દ્રાક્ષ, દુધ, શેલડી અને મધની ઉત્તમ મધુરતાઓએ
પણ પંડિતરાજની ઉત્તમ કવિતાની મધુરતા વંદન કરવા
યોગ્ય છે. ૪૪

શાસ્ત્રાણ્યાકલિતાનિ નિત્યવિધયઃ સર્વેઽપિ સ-
મ્ભાવિતા દિલ્હીવલ્લભપાણિપલ્લવતલે નીતં નવીનં
વયઃ ॥ સમ્પ્રત્યુજ્જિતમાસનં મધુપુરીમધ્યે હરિઃ સે-
વ્યતે સર્વં પણિતરાજરાજિતિલકેનાકારિ લોકા-
ધિકમ્ ॥ ૪૫ ॥

૯૨

અર્થ-શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કર્યો, નિત્યવિધિ બધા પાળ્યા તથા દીક્ષીના પાદશાહના હાથ નીચે જીવાની ગાળી અને હાલ એ સધળું છોડી દઈ મથુરાજીમાં આવી હરિનું સેવન કરવા માંડ્યું. એવી રીતે પંડિતરાજ જગન્નાથે સધળું આ લોકથી ન ખની શકે તેવું કર્યું. ૪૫

દુર્વૃત્તા જારજન્માનો હરિષ્યંતીતિ શંકયા ॥
મદીયપદ્યરત્નાનાં મઝ્જૂષૈષા મયા કૃતા ॥ ૪૬ ॥

અર્થ-હુરાચરણી વર્ણસંકરો મારી કવિતાને હરી જશે એવી શંકા લાવી મેં મારા કવિતા રૂપ રત્નોની આ પેટી ખનાવી. ૪૬

इति श्रीमत्पण्डितराजजगन्नाथविरचिते भामिनी-
विलासे शांतो नाम चतुर्थो विलासः ॥ सम्पूर्णः ॥

આવી રીતે પંડિતરાજ જગન્નાથ કવિના રચેલા ભામિની વિલાસના ભાષાંતરમાં શાંત નામનો ચોથો વિલાસ પૂર્ણ થયો.

